

Consiliul
Județean
Arad

CENTRUL
CULTURAL
JUDEȚEAN
ARAD

ediția
a VIII-a

reStart 2025

ANTOLOGIE DE LITERATURĂ TÂNĂRĂ

Editura MIRADOR

reStart 2025

Antologie de literatură tânără

**CONSILIUL
JUDEȚEAN
ARAD**

CENTRUL CULTURAL
JUDEȚEAN ARAD

Carte apărută cu sprijinul Centrului Cultural Județean Arad, în cadrul proiectului „reStart literar”, ediția a VIII-a, 2025

Coordonator de proiect: Ioan Matiuț

Coperta: Poudiqe

ISSN 3061-4422 ISSN-L 3061-4422

Editura MIRADOR
miradorul@yahoo.com

reStart 2025

Antologie de literatură tânără

Editura MIRADOR
ARAD, 2025

Proiectul *reStart literar* are în structură un concurs județean de literatură și ateliere de scriere creativă cu elevi din licee și colegii.

Din juriul ediției a VIII-a au făcut parte:

Florin Iaru

Dan Mircea Cipariu

Ioan Matiuț

Vlad - Sergiu Sandu

Eugen Rogojan

În urma jurizării au fost selectați autorii care îndeplinesc criteriile pentru a fi publicați în antologie. Nu s-a făcut o departajare valorică între concurenții declarați câștigători, toți având șanse egale să confirme în viitor.

Secrete de stat

Am să vă spun un secret. Nu unul bine păzit, ferecat sub șapte peceti, așa cum sunt cele din tehnologie și securitate. Ba chiar e secretul lui Polichinelle, doar că, fiind atât de simplu și logic, lumea l-a uitat și, când îl redescoperă, se miră de parcă s-ar trezit din somn. E vorba de talent. Talentul e un dar personal, dar, ca orice dar, după ce îl primești, trebuie să-l bagi și-n traistă. Iar traista nu se deschide fără studiu continuu, exercițiu zilnic și efort individual. Oricât de talentat ai fi, dacă nu crești organic, se evaporează și nu rămâne în urma lui decât un regret târziu.

„reStart 2025” este ilustrarea acestui postulat și o dovedește cu prisosință de mai mulți ani. Copii talentați, slavă Domnului, sunt destui, egal răspândiți statistic pe tot cuprinsul țării. Doar că (și o spun cu regret) cadrul instituțional în care cresc și învață nu este unul de natură să faciliteze evoluția lor către această profesie vocațională. Nu spun un lucru nou, dar cititul, fundamentul scrisului, e, poate, cea mai firavă rămurică a parcursului școlar. Abilitățile de comunicare, competențele, cum ar zice mucalitul Dan Mircea Cipariu, au ajuns ca un lucru în sine: sunt propovăduite energic, evaluate și notate, doar că nu există. Din experiența celor trei cavaleri ai condeiului (sau ai tastelor), Ioan Matiuț, Dan Mircea Cipariu și subsemnatul, vedem generațiile noi văduvite tocmai de bogăția expresivă și semantică a limbajului articulat. De cele mai multe ori, bagajul lingvistic al elevilor cu care ne-am întâlnit nu depășește, cu greu 4-500 de cuvinte, iar lecturile sunt pe măsură. În marea lor majoritate, s-au oprit la „Somnoroase păsărele”, în poezie, sau la „Puiul”, în proză. Nu e vorbă, elevii studiază și ceva mai nou, dar tot ce depășește leatul 1900 le e incomprehensibil, ca o limbă străină cu o semnificație de nepătruns. Or, nu există gândire fără limbaj și polisemie. Până și viața

interioară e dependentă de cuvinte. Iar când o civilizație se bazează pe rezumate și imagini simpliste, rezultatul poate fi pipăit și urlat: „Nu este!” Însă literatură, artă, știință ori tehnologie nu se pot face cu instrumente atât de rudimentare.

O fi vina copiilor? O fi vina școlii? A părinților? A societății?

Nu e menirea noastră să chestionăm ce nu pot rezolva cohorte de „specialiști”. Ceea ce ne-am propus să facem a fost să descoperim copii talentați și să-i împingem (cu surâsul pe buze) să citească mai mult, mai variat, mai modern, să uite că lectura e o obligație și că *trebuie* să fie o plăcere. Apoi, să le scoatem din cap prejudecățile, ideile fixe, s-o spulberăm mai ales pe aceea a geniului creat din nimic, a muzei care se pogoară din cer. Plăcerea nu se obține cu biciul, ci cu zăhărelul. Scriam anul trecut de creșterea vizibilă pe care o înregistram de la an la an aici, în județ, acum vedem că exemplul celor care au venit (repet, de plăcere) la cursuri iradiază. Noi și noi elevi își încearcă norocul. Există ceva în străfunduri care vrea să iasă în lume: o viziune, o idee, o poveste de viață. Trebuie doar să îi facem pârție. Și o facem cu bucurie. Ce plăcere mai mare are un profesor decât să-și vadă discipolii împliniți?

Antologia de față nu face excepție. Dacă veți citi textele acestor tineri speciali, veți vedea imediat că toți sunt vizitați de talent și de bucuria scrisului. Toți așteaptă să vorbească lumii pe limba lor. Toți văd, aud și descriu o realitate numai a lor, dar care merită să fie spusă (și scrisă). Unii sunt la început (cei mai mici) și ezită. Alții au intrat de curând la facultate și deja stăpânesc meseria). Unii, cu proza în vârful degetelor, alții cu poezia în circuite. Este, va fi o generație nouă. Dacă Aradul se va mândri literar peste ani cu scriitorii săi, sunt încredințat că majoritatea vor fi pornit de aici, dintre paginile acestei antologii. *Viitorul a început ieri.*

Florin Iaru

Categoria sub 14 ani

Roland Bencovici

Mă numesc Bencovici Roland-Ioan, am 12 ani. Sunt elev în clasa a VI-C la Liceul Teoretic Jozef Gregor Tajovsky, din Nădlac. Hobby-urile mele sunt: desenul, colecționarea monedelor, pescuitul și studierea animalelor, din numeroasele enciclopedii pe care le-am achiziționat. Îmi place foarte mult să călătoresc și să descopăr lucruri interesante.

Pana roșie

A fost odată ca niciodată un băiat pe nume Mario. Locuia în pădure cu familia lui.

Într-o dimineață Mario s-a trezit și a mers la cules de ciuperci. După un drum lung, a găsit ciupercile, a mușcat din una și PUFFF s-a trezit într-o casă străină, plină de lucruri ciudate. A început să exploreze casa. A deschis o ușă și a găsit o maimuță, un papagal, o veveriță zburătoare, un urs polar și o girafă alături de un domn bătrân și ciudat.

— Aaaaa! Ce se întâmplă?

— Cine ești? Și ce cauți aici?

— EU sunt Mario și m-am trezit aici, în camera de vizavi!

— Dar cum? nimeni nu poate să intre în ținut fără permisiunea mea!!!

— M-am dus la cules de ciuperci și m-am trezit aici, în conacul tău.

— Am înțeles, ai mâncat ciuperca otrăvitoare, vino după mine, am un leac.

Mario s-a dus tremurând după bătrân.

— Ia uite, bea asta, o să fii mai bine!

— Mulțumesc, dar care este numele dumneavoastră?

— Numele meu este Nao Tilio și sunt stăpânul tuturor animalelor. Hai să ți le prezint: papagalul se cheamă Pako, maimuța Cippi, veverița Ghindișoara, ursul Fram și girafa Luna. După prezentare, luminile din cameră brusc s-au schimbat în mov-albăstriu și au apărut stele strălucitoare. Muzica s-a auzit și toată lumea a început să danseze.

După petrecerea surpriză și ospățul primit de la bătrânul Nao Tilio, Mario a adormit. Când s-a trezit, se afla în pădure, lângă ciuperci. Nu a știut ce s-a întâmplat. Totul i s-a părut un vis ciudat.

Când s-a ridicat să plece, a găsit lângă el o pană roșie ciudată, care strălucea. Lângă ea, un bilet în care scria că „o pană magică îți poate îndeplini o dorință pe care să o folosești cu înțelepciune”.

Nu vă spun pentru ce a folosit pana Mario, doar trebuie să aflați că am scris și eu cu ea!

Iuliana Denisa Dobre

Mă numesc Dobre Denisa Iuliana și am 13 ani. Sunt elevă la Școala Gimnazială „Pavel Covaci”, Macea. Pentru mine, o carte este ca o hartă spre lumi pe care încă nu le-am explorat – de aceea, lectura este pasiunea mea principală! Iar scrisul este felul meu de a-mi construi propriile hărți. Pe lângă aventurile din cărți, cea mai importantă aventură este cea de acasă: îmi place să petrec timpul cu familia, pentru că ei sunt ancorele și inspirația mea.

Natură

Pădurea șoptește printre oglinzi argintii
Munții dorm sub mantia norilor
Fluturii dansează în cercuri de lumină
Fiecare floare păstrează un secret de vis

Sufletul

Sufletul ca un vânt ușor
Se strecoară printre zile și nopți
Doruri, vise ascunse
Lumini ce nu pier niciodată.

O floare fragilă înfloarește în taină
Prin inima noastră

Rebecca Ferghete

Mă numesc Rebecca Ferghete. Am 13 ani și sunt în clasa a VII-a. Îmi place foarte mult să călătoresc în lumile fantastice ale cărților, dar și în lumea reală. Am dezvoltat, de asemenea, o pasiune pentru scris. Iubesc arta, pictura și muzica pe care le studiez și încerc să le practic cât mai des posibil.

Trandafiri si spini

Într-o după-amiază călduroasă de primăvară, bunica îngrijea trandafirii împreună cu nepoțica ei.

— Sunt superfericită că pot să te ajut cu trandafirii! Sunt atât de frumoși!

— Mă bucur și eu să te am ca ucenică, să te pot învăța. Îmi dai foarfeca, te rog?

Pe nepoțica harnică o chema Éloïse. Avea opt ani, dar părea mult mai mică decât era în realitate. Părul ei lung, șaten, i se revărsa pe umeri în onduleuri rebele care se încurcau în ochii ei verzi ca mușchiul de pădure. Era energică și dornică de aventură. Bunica ei, în schimb, bună la suflet, trecută prin viață, căuta doar pace. Părul ei argintiu era aranjat într-un coc strâns, la ceafă.

Soarele învăluia atmosfera cu șalul său auriu, în timp ce, ingenuncheate în fața trandafirilor, eroinele noastre smulgeau buruienile de la rădăcină.

Într-o clipă de neatenție, bunica s-a înțepat într-un spin, iar o picătură de sânge s-a scurs lent de pe degetul ei, lăsând o pată maronie pe cămașa de mătase verde. În acel moment, parcă pierdută printre gânduri, bunica a început să zâmbească.

Fetița, nedumerită, a întrebat:

— Bunico, de ce zâmbești? Te-ai înțepat! Nu te doare?

— O, draga mea, asta nu e durere, i-a răspuns bunica zâmbind.

— Ce vrei să spui? Atunci ce e?

— O amintire, micuțo... O poveste din tinerețea mea, dar a fost demult și nu mai contează. Îmi dai cârpa aceea?

Fetița s-a ridicat și i-a înmânat bunicii pânza cu care aceasta și-a înfășurat neglijent degetul, continuându-și treaba.

— Buni, spune-mi povestea, te rog!

— Chiar vrei să ți-o spun? N-aș vrea să te plictisesc. E o poveste lungă.

— Daa! răspunse Éloïse entuziasmată. Vreau să o aud! Părinții sunt plecați și avem tot timpul din lume!

— Atunci, dacă dorești, am să îți povestesc.

Nu știu dacă ți-am mai zis, dar părinții mei, adică străbunii tăi, erau catolici și foarte stricți în tot ce ținea de mersul la biserică, de rugăciuni, de sărbători, de purtare, de educație și așa mai departe. Într-o zi, era sezonul rece, părinții mei au fost invitați la un bal organizat de niște prieteni de-ai lor, la conacul acestora, împreună cu alte familii din nobilimea vremii.

— Cine? o întrerupse fetița.

— Cum adică „cine”?

— Păi... cine a organizat balul?

Bunica își încruntă privirea, muștrând-o blând:

— Prietenii părinților mei. În orice caz, nu-i cunoști. Nu i-ai cunoscut nici măcar pe părinții mei, darămite pe prietenii lor.

— Da, ai dreptate, continuă! Sunt nerăbdătoare să ascult ce urmează!

— Buuun. Unde am rămas?

— La organizarea balului – ai spus că părinții tăi au primit invitație.

— Așa e! Bunica se făcu mai comodă pe pământul moale de lângă trandafiri. Eram pe punctul de a spune că și noi, copiii, am fost invitați.

— Seriooooo? Ce tare!

— Dacă mă mai întrerupi, mămăruță, nu-ți mai povestesc nimic, spuse bunicuța râzând.

— Scuze! Sunt doar foarte entuziasmată de povestea ta!

— Mă bucur! Spuneam că și noi am fost invitați, dar părinții

mei nu au dorit să meargă și, evident, nici pe mine nu m-au lăsat. Nu fusesem niciodată la un bal. Participasem doar la aniversări și la sărbători în cercuri restrânse. Părinții mei considerau că astfel de ieșiri nu sunt compatibile cu credința lor. Dar să știi că atunci când eram tânără, nu eram neapărat foarte cumpătată. Eram... cum să zic? Mai...

— Mai rebelă? o întrerupse din nou Éloïse.

— Da, mai rebelă. Am putea spune așa. Atunci, o idee a început să mă frământa. În noaptea balului, mi-am pus cea mai frumoasă rochie pe care o aveam în șifonier, o rochie de un verde-smarald, și m-am furișat în biroul tatălui meu, unde nu aveam voie să intru. Am luat cheia din noptiera lui – obișnuia să țină biroul încuiat – și am căutat invitația.

Ochii lui Éloïse licăreau de curiozitate. Abandonase de mult lopățica, preferând să asculte povestea bunicii, în loc să se ocupe de grădinarit.

— Când am ieșit din biroul tatălui meu cu invitația în mână, m-am întâlnit cu sora mea mai mare.

— Aaa! Tuși Marguerite!

— Da, micuțo, ea era. Tuși Marguerite avea urâtul obicei de a se opune oricărui plan pe care îl născoceam. M-a întrebat ce puneam la cale. Dar, văzând invitația într-o mână și cheia în cealaltă, fără să vorbesc de rochie, care mă dădea de gol, nu i-a luat mult să-și dea seama:

«Suzanne! Nu pot să cred că vrei să mergi la nenorocitul ăla de bal!»

A încercat să mă convingă să stau acasă, dar, când îmi puneam ceva în cap, greu mă răzgândeam. Am lăsat-o în urmă, m-am dus în cameră, mi-am prins părul într-un coc strâns cu un ac de păr, ca să nu mă deranjeze, și, ieșind pe geam, am început să cobor pe gărdulețul de pe peretele pe care se cățarau trandafirii. Coborâsem de multe

ori pe acel zid – pe acolo obișnuiam să evadez. Am coborât cu grijă peretele, dar, când să mă prind cu mâna pentru ultima dată de gard, m-am înțepat într-un spin și mi-am pătat rochia verde cu o picătură de sânge.

— Oo, nu! Cred că era foarte frumoasă rochia! Ah! Da, stai! De-aia ai zâmbit mai devreme, spuse Eloise arătând spre degetul înfășurat în cârpă. Înțepătura ți-a trezit amintirile!

— Da, micuțo.

— Și... ai mai ajuns la bal? interveni din nou Éloïse.

— Dacă m-ai lăsa să termin povestea, ai afla!

Éloïse chicoti și ridică din umeri.

— Scuzeeee.

— Să fiu sinceră, m-a supărat pata de pe rochia mea preferată, dar îmi trebuia mult mai mult decât atât ca să mă oprească din a-mi duce planul până la capăt. Am început să alerg pe alea strâmbă, îndreptându-mă spre conacul vecinilor.

Era un conac impunător, acoperit cu piatră, strălucitor datorită luminilor de dincolo de ferestre. Când am înmănat invitația portarului, acesta s-a uitat cu îndoială la mine, dar nu l-am băgat în seamă și am pășit cu entuziasm în sala de bal. Nu voi uita niciodată imaginea ce mi s-a înfățișat: flori peste tot, rochii de toate culorile, costume elegante, muzicieni, viori. Nu văzusem niciodată atâta lume la un loc. M-am distrat de minune și am dansat până dimineața.

— Ce poveste frumoasă! Și... ce s-a întâmplat când te-ai întors acasă?

— Eh... asta e altă poveste. N-are rost să o stricăm pe asta, frumoasă, cu una care nu merită povestită, cu un final, să spunem, mai sever. Urmează-ți mereu visurile, micuța mea Éloïse. Nu lăsa niciodată câțiva spini să-ți distragă atenția de la trandafiri și să te oprească. Ar fi păcat să urăști frumusețea trandafirilor doar pentru că un spin te-a înțepat.

Biletul misterios

— Ți-am zis! Îmi ești dator!

— Cu ce ți-am greșit? Ți-am rănit orgoliul?

Două persoane se certau în stația de autobuz, dar mai degrabă aveam impresia că se întreceau care dintre ele îmi va transmite dispoziția proastă.

Era frig și ceșos. Pierdusem deja un autobuz, ceea ce însemna că aveam să mai stau acolo mult și bine.

Încercam să-mi distrag atenția de la cei doi certați și de la degetele care începeau să-mi înghețe. Mai erau oameni în stație cu fețele împietrite de frig. Printre ele, am zărit o figură misterioasă cu gluga trasă pe cap. Nu-mi dădeam seama dacă era o fată sau un băiat. Era slab și înalt și purta o jachetă peste un hanorac închis la culoare.

După câteva minute, pe fundalul acelei certe care nu părea să se sfârșească și al frustrării cauzate de autobuzul care nu mai venea, silueta misterioasă s-a întors brusc și s-a îndepărtat de stația de autobuz.

Cât de ciudat. După ce a așteptat atâta timp un autobuz, acum să plece din senin? În timp ce se îndepărta, am zărit o bucată de hârtie, un bilet sau ceva asemănător, care a zburat din buzunarul misteriosului.

M-am aplecat să o ridic, cu gândul s-o înapoiez proprietarului. Știu cât de neplăcut e să-ți pierzi biletul de autobuz.

Când mi-am ridicat privirea însă, misteriosul dispăruse. M-am uitat în toate direcțiile, dar nici urmă de el. Evident, nici ceața nu m-a ajutat.

Am examinat mai bine bucata de hârtie. Nu era un bilet de autobuz. Era un mesaj, împăturit în patru.

Știu că nu trebuia să fac asta, dar, curioasă cum sunt, l-am desfăcut. Nu eram pregătită pentru ce aveam să citesc.

Pentru mulți sunt o persoană ciudată, care face lucruri pe care un adolescent din ziua de azi nu le-ar face.

Ador să citesc. Citesc atât de mult, încât aș putea spune că este o dependență. Îmi place să călătoresc prin epoci și legende, dar și prin lumea vastă care ne înconjoară. Îmi place să scriu despre foșnetul frunzelor sau despre sunetul valurilor care se izbesc și se sparg de stânci alunecoase. Îmi place să-i scriu surorii mele scrisori și apoi să i le strecur pe sub ușă.

Multe persoane mi-au spus că m-am născut în epoca greșită. Nu-mi place să mă joc pe calculator sau pe alte dispozitive; prefer să cos și să dau lucrurilor vechi o nouă viață.

Când am văzut biletul, mi-am amintit de scrisorile pe care i le trimiteam surorii mele. Era scurt, dar plin de mister. Pe el scria:

„Vino la cuib la ora 16:32. Să nu întârzi!”

La început am crezut că era o glumă. Dar, în adâncul meu, speram să fie real. Puțină adrenalină nu mi-ar fi stricat.

Nu știu de ce, dar am avut reflexul să mă uit la ceas. Era deja 16:08.

În acel moment m-au smuls din gânduri farurile autobuzului. Am urcat în grabă, i-am arătat biletul șoferului și m-am așezat în spate, lângă geam.

După ce am întors bilețelul pe toate părțile, am observat că mai scria ceva pe spate. Am înclinat bucata de hârtie către lumina slabă a autobuzului. Scria: „Pe strada Luptei, în care ne-am regăsit libertatea. I88I90.”

Am zâmbit. O adresă ascunsă într-un cod. Era, probabil, „adresa cuibului”. Nu exista o stradă cu acest nume. Nici prea multe străzi în Arad cu nume de lupte. Când ne-am recâștigat libertatea ultima dată? La Revoluție. Clar, Bulevardul Revoluției.

„I88I90” între 88 și 90. Deci, trei posibilități: 88 sau 90. Sau poate numărul 89, cel de pe cealaltă parte a bulevardului.

Am recitit mesajul de mai multe ori și mi-am dat seama că nu era foarte înțelept să ascunzi locul întâlnirii într-un cod atât de ușor de descifrat.

Atunci m-a străbătut un gând nebunesc: „Ce-ar fi să mă duc acolo?”

Aveam după-amiaza liberă și teribil de plictisitoare. Tânjeam după aventuri precum cele din cărți. Acum aș fi putut trăi una reală.

Printre zeci de gânduri, încercam să-mi dau seama unde ar putea fi „cuibul”.

La numărul 89 era o gelaterie. Pe cealaltă parte a bulevardului, la 88, o covrigărie, iar la 90, un optician unde îmi repar deseori ochelarii.

Știam bine zona, pentru că vizavi era un chioșc de cărți vechi unde mergeam săptămânal.

Nici gelateria, nici covrigăria, nici opticianul nu păreau locuri potrivite pentru un asemenea mister.

Și dacă cuibul era... chioșcul?

Chioșcul chiar se afla între numerele 88 și 90, fiind situat, la propriu, pe bulevard.

Acolo vindea un bărbat de vreo 50 de ani, Marcel. Îmi era foarte simpatic. Avea de toate: enciclopedii, romane polițiste, de dragoste, atlase, cărți de poezie și legende, pentru toate gusturile!

M-am uitat la ceas. Era 16:22. Dacă voiam să ajung la timp, trebuia să mă grăbesc.

Când am coborât din autobuz, ceața se mai risipise. Cu biletul în mână am ajuns în fața chioșcului misterios. Fără prea multă surprindere, era închis. Am bătut la geam, apoi la ușă, dar niciun răspuns.

Am început să mă învârt în jurul chioșcului și am descoperit un mâner rotund și mic. Atât de mic încât, dacă nu mă uitam cu

atenție printre toate cărțile, nici nu l-aș fi observat. Fără să ezit, am răsucit mânerul.

În acel moment, peretele tapetat cu cărți s-a ridicat.

Jos era o trapă, puțin mai mare decât un pătrat de gresie.

Am deschis trapa. Era întuneric. Când ochii mi s-au obișnuit, am văzut o scară metalică ce cobora în spirală.

Am început să cobor și să mă cufund în întuneric.

Gândurile îmi vuiau în minte. Mă întrebam dacă era, într-adevăr, o idee bună.

Nu știam ce mă aștepta acolo. Risca să fie periculos.

Când am atins în sfârșit pământul, am văzut persoane de toate vârstele, adunate în jurul unei mese înconjurată de cărți.

Nu-mi venea să cred.

Printre acele chipuri erau oameni pe care îi cunoșteam – și, bineînțeles, misteriosul din stația de autobuz.

— Cine ești? m-a întrebat o fată, puțin mai mare decât mine.

— Să nu-mi zici că te-a chemat Matei! exclamă un bărbat cam de vârsta tatălui meu. I-am zis să nu mai cheme pe nimeni aici!

— Mă scuzați, dar cine sunteți? Și ce faceți, mai exact, aici? Ce este acest loc? am întrebat eu, nedumerită.

— Ah, Rebecca! Atunci l-am zărit pe Marcel, vânzătorul de la chioșc. Mă întrebam dacă o să mai vii!

— Cum adică? Am găsit mesajul acesta total întâmplător! am spus, scoțând biletul din buzunar.

— Ești sigură? Întrebă băiatul din stație, dându-și jos gluga.

— Tu l-ai lăsat intenționat?

— Da, a spus el, zâmbind.

— Și ce faceți aici?

Marcel mi-a făcut semn să mă așez la masă.

— Noi suntem iubitori de cărți, cititori de toate vârstele și din toate colțurile orașului. Misiunea noastră este să-i facem pe oameni

să citească mai mult. Tehnologia a început să aibă prea multă putere în viața lor. Te-am observat și am vrut să te întreb dacă vrei să ni te alături.

Era visul meu din copilărie, să fac parte dintr-o comunitate care încurajează lectura.

— Aș fi onorată să fac parte din grupul vostru. Dar dacă voiăți să mă alătur grupului, de ce nu m-ați chemat pur și simplu?

— Pentru că nu oricine poate ajunge până aici, dar tu ai dovedit că îți meriți locul printre noi. Deci... accepți?

— Da!

— Atunci, bine ai venit în Cuibul Cititorilor care schimbă lumea!

Diana Grădinaru

Mă numesc Grădinaru Diana Anisia, am 11 ani și sunt elevă a Liceului Teoretic „Jozef Gregor Tajovsky” din Nădlac. Îmi place să scriu deoarece îmi dezvolt imaginația, mă relaxează și îmi pot exprima sentimentele. Când o să fiu adult, îmi doresc să scriu o carte pentru copii și să o public.

Cartea Marinei

Marina este o fetiță de 12 ani. De ziua ei a primit o carte.

Cartea părea veche, dar interesantă. De când a primit-o, Marina a observat lucruri ciudate: în camera ei, obiectele își mutau locul, avea dulciuri pe jumătate mâncate și nu-și mai găsea cărțile. Ea este singură la părinți și era convinsă că mama ei nu-i umbla prin lucruri.

Într-o zi, când a venit de la cursul de chitară, a observat cartea primită de ziua ei deschisă. Între pagini stătea o zână cât palma de mare, cu părul auriu și ochii de culoarea cerului senin. Căuta să mănânce dulciuri. Nu știu de ce, dar fetei nu i-a fost frică de zână, ba chiar a întrebat-o:

— Cum te numești?

— Sunt Jenny. Tu?

— Eu sunt Marina.

Cele două au vorbit, au vorbit și s-au împrietenit. Zâna i-a mărturisit că îi umbla prin lucruri.

— Îmi cer iertare, a spus zâna, dar lucrurile tale sunt așa de interesante... Și apoi, am amorțit să tot stau în carte.

— „Cartea aceasta mi-a adus în dar o creatură magică”, s-a lămurit Marina.

Țara Copilăriei

Țara copilăriei se află pe o planetă numită „Universul Copiilor”.

Ea are case în formă de turtă dulce, copaci din acadele, flori de bezele, iar magazinele au forme de brișe. Bicicletele sunt făcute din zahăr ars. Locuitorii sunt desigur copii. Ei sunt îmbrăcați în haine multicolore și fiecare e diferit, dar special. Copiii au un comportament civilizat: nu înjură, nu se ceartă și nu vorbesc urât. Fetele fac mâncare, iar băieții se ocupă de curățenie.

Regulile pe care trebuie să le respecte aceștia sunt multe: nu mănâncă casele sau copacii, se plimbă prin parc în fiecare zi și merg la școală doar luni și miercuri.

În Țara Copilăriei trăim în pace și nu uităm să zâmbim!

Adrian Valentin Nica

Mă numesc Nica Adrian Valentin, am 10 ani și sunt elev la Liceul Teoretic „Jozef Gregor Tajovsky” din Nădlac. Iubesc animalele, mai ales pisicile. Îmi place să scriu poezii inspirate din viața mea.

Blănoasa

Pisica mea jucăușă
Sare din loc în loc.
Pufoasă ca o mănușă,
E frumușică foc.

E prietena mea necuvântătoare
Cu coada ca un steag,
N-are un pic de răbdare,
Mă așteaptă zi de zi în prag.

Emanuela POP

Bună! Numele meu este Pop Emanuela. Am 13 ani și sunt elevă în clasa a VII-a la Școala Gimnazială "Virgil Iovănaș" din Șofronea. De mic copil mi-a plăcut să compun poezii și cântece, iar acum pot să spun cu adevărat că îmi place să scriu povești, povestiri și întâmplări care să lase o amintire plăcută, să încurajeze și să inspire cititorii! Muzica este de asemenea pasiunea mea principală, de care nu am să mă pot dezlipi vreodată și care se îmbină perfect cu iubirea mea pentru a scrie povești și versuri, fac aceste lucruri special pentru gloria lui Dumnezeu.

Vești noi de la Sud

De când m-am născut am fost un copăcel „nelalocul” lui. Cu toate acestea sunt mereu vesel. Chiar dacă tot ce este în jurul meu e plin de amărăciune, eu îmi păstrez bucuria. Și știți ce fel de bucurie? Bucuria de a fi o simplă și frumoasă creație a Lui Dumnezeu.

Am uitat să vă spun: aici am crescut și aici voi rămâne pentru toată viața, într-un parc tare aglomerat. În timpul zilei, toată lumea e mereu în forfotă, fiecare grăbit să ajungă pe undeva. Noaptea e mai liber, dar tot mai aud șoapte, fie rostite de doi amorezi care fac o plimbare, fie o ceartă de la etajul 2 al blocului de lângă parc. Îmi e tare greu să dorm, nu am deloc liniște! Mi-aș fi dorit extrem de mult să fi fost născut într-o pădure răcoroasă și tăcută.

Ieri, la amiază, soarele ardea puternic, iar vântul și-a luat vacanță. Nicio adiere nu mi-a mai alintat frunzele prăjite de razele soarelui. Oamenii fugeau care mai de care unde apucau de zici că întârziu toți la serviciu. Nu mă pot mișca! Asta a fost dorința mea de când mă știu: să mă mișc, nu știu cum, dar să o fac cumva!

Toate lucrurile pe care le văd și le aud, deseori mă frământă. Parcă doresc și eu să le spun câte ceva, dar, din nou, nu-mi stă în putere!

Ieri, în parc a poposit o trupă de veverițe cântătoare care au început să se cațăre pe crengile mele fără a-mi cere permisiunea. Fiindcă n-aveam cum să le cert, am vrut să le scutur cât pot de tare, am încercat să o fac, dar mi-am amintit că nu pot. Ahhh! Ce chin mare să nu te poți mișca!

Cu cel mai bun prieten al meu nu am purtat nicio conversație. Păstrăm amândoi o tăcere rece, îmi e frică să îl întreb ce face, cum se simte. Vine pe la mine în rafale plăcute și, de cele mai multe ori, nu vine singur, ci aduce cu el multe vești noi de la sud. Cei din echipa

„Frumusețile Parisului” își propun să schimbe complet structura parcului, să construiască diferite clădiri. „Acasă” va fi în alt loc, sper doar că nu va însemna sfârșitul meu, sunt încă prea mic. Viața mea și a fraților mei va fi sacrificată pentru niște brutării și muzee?

Maia Viktoria Suci

Mă numesc Maia Viktoria Suci, am 12 ani, îmi place voleiul și citesc cu plăcere. Îmi place să scriu și să-mi exprim ideile prin cuvinte. Sunt o persoană curioasă, activă și atentă la detalii.

Podul dintre generații

Într-un sat mic, de la marginea unei păduri, locuiau doi frați: Ilinca și Andrei. Erau ca toți copiii de acum: știau să folosească telefonul mai bine decât să-și lege șireturile și erau convinși că nu există joc mai tare decât unul pe tabletă.

Într-o zi, bunicul lor le-a spus:

— Aș vrea să vă arăt ceva! Dar nu pe ecran!

Curioși, l-au urmat până în podul casei. Acolo, de prin cufere prăfuite și jucării din lemn, bunicul a scos o cutie mică de metal. A deschis-o și din ea au zburat fulgi de amintiri, ca niște licurici aurii.

— Ce-i asta? a întrebat Ilinca.

— O cutie a copilăriei mele, a spus bunicul zâmbind. Dacă o atingeți, o să vedeți cum era să fii copil atunci.

N-au stat pe gânduri. Cum au pus mâinile pe cutie, s-au trezit într-un alt timp. Era același sat, dar fără asfalt, fără internet. Copiii alergau desculți prin iarbă, se jucau de-a v-ați ascunselea, săreau elasticul și construiau zmeie din hârtie de ziar. Andrei a rămas uimit.

— Dar cum vă distrați fără ecrane?

Un băiat cu părul cârlionțat i-a răspuns râzând:

— Cum adică „fără”? Avem cerul! Acolo este cel mai mare ecran.

Au stat o zi întreagă în acea lume veche. Au învățat să bată mingea pe maidan, au mâncat mere direct din copac și au adormit pe fân, privind stelele. Când s-au întors acasă, bunicul i-a întrebat:

— Ei, cum a fost?

Ilinca a zâmbit:

— Altfel, dar frumos. Știi, cred ca am învățat ceva. E ok să fim copiii de acum, dar e păcat să uităm cum era să fii copil atunci.

Și de atunci, în fiecare weekend, lăsau tableta deoparte și urcau în pod. Nu neapărat ca să călătorească din nou, ci ca să inventeze propriile jocuri, să construiască, să viseze.

Pentru că adevărata copilărie nu depinde de timp, nici de jucării sofisticate sau de locuri deosebite! Adevărata copilărie se hrănește din bucuria de a te juca alături de prieteni, de a simți acea adiere a simplității și a sincerității care planează în acel tărâm!

Emanuela Vanko

Buna, mă numesc Emanuela Vanko, dar toți îmi spun Elka. Am 12 ani. Învăț la Liceul Teoretic „Jozef Gregor Tajovský” din Nădlac. În timpul liber îmi place să citesc, să scriu, să croșetez iar cel mai mult îmi place să cânt. Ultimul concurs la care am participat, este Festivalul folcloric „Cez Nadlak je...” din orașul meu.

Călătoria dimineții

Cea mai primitoare casă din câte am avut, a fost geamul Mariei, în care m-am instalat de câteva zile. Când m-am apucat să citesc o carte în noua mea casă, pe pervazul magnific al geamului dinspre răsărit al camerei prietenei mele celei mai bune, razele călduroase ale soarelui de dimineață mă dezmierdau anevoios. Eram foarte fericit când o vedeam pe Maria, cum mă urmărea minute întregi, atunci când era în pană de idei. Priveliștea frumoasă a verdeții din fața casei mă ducea cu gândul la vremurile copilăriei, când mergeam în parc cu mama mea.

Dintr-o dată s-a deschis ușa și a intrat mama Mariei. Era vineri, ziua de curățenie. Fără să stea pe gânduri, s-a îndreptat spre geamul meu și dintr-o mișcare l-a deschis larg. Atunci am făcut cunoștință cu mătura ei care m-a măturat într-o clipă. Primul meu gând era să mă întorc în camera Mariei, dar geamul s-a închis nemilos. Atunci mi-am dat seama că trebuie să-mi caut o altă casă.

Prima încercare a fost în casa vecinilor Mariei, unde o vedeam câteodată jucându-se cu prietena ei, Isabela. Am încercat să urc, din răspuțeri, până la cel mai apropiat geam, dar acesta era mai înalt decât geamul de la camera Mariei. Oricât m-am străduit să urc până la geam, nu am reușit, parcă și tencuiala lucioasă mă împiedica în atingerea țelului meu. M-am lăsat încet în jos, uitându-mă care ar putea fi următoarea familie spre care să mă îndrept.

Toate casele erau îndepărtate iar puterile mele parcă slăbeau cu fiecare pas. Atunci am observat un băiat pe trotinetă, gonind pe trotuarul din fața caselor.

„Ce bine ar fi, dacă ar opri, iar eu aș urca pe trotineta lui! Dar așa ceva este imposibil, la cum se grăbește...” Dintr-o dată s-a întâmplat minunea: trotineta s-a oprit, băiatul s-a aplecat să-și

ridice casca care i-a căzut din ureche. Nu am stat pe gânduri și am urcat pe trotineta băiatului, convins că mă va duce la casa visurilor mele. Așa s-a și întâmplat. Era o căsuță ca în povești, pe care nu o mai văzusem niciodată. Pe moment am uitat că mă așteptă o nouă încercare de urcare. În acel moment s-a deschis ușa de la intrare, prin care au zbârnâit trei copii neastâmpărați, frații băiatului, cu o minge de fotbal. Abia am reușit să mă feresc din fața tirului mingii. Pe urmă am urcat cu greu până la pervazul sufrageriei, unde am intenționat să-mi refac puterile. O adiere liniștitoare de vânt s-a transformat brusc într-un vânt puternic și urât care m-a smuls nemilos și m-a purtat cu o viteză amețitoare prin văzduhul dimineții. Din întâmplare am ajuns pe o frunză pe care am zburat în continuare, speriat și amețit. Până când m-a trântit pe un parapet, unde mi-am pierdut cunoștința. Am început să visez cel mai frumos vis: o mână gingașă m-a luat frumos și m-a așezat cu grijă în locul meu preferat, geamul Mariei. Atunci am deschis ochii, mă aflam chiar în camera celei mai bune prietene.

A... am uitat să mă prezint: numele meu este Gigi, păianjenul jucăuș.

Prietenia

Acum câțiva ani, trăia în orașul nostru o fetiță mică. Era mereu veselă și zâmbitoare și avea multe idei minunate. Niciodată nu se plictisea. Uneori se juca de-a bucătăreasa, alteori era exploratoare și descoperea împrejurimile, alteori era o cățăritoare curajoasă, care reușea să urce pe orice copac. Avea părul lung, negru ca pana corbului. De multe ori purta părul împletit în două codițe și fața îi era împodobită cu pistrui maro. Pentru că semăna cu o indiană, toți îi spuneau Indi.

Odată, a decis să-și construiască o casuță într-un copac. Prietenii ei din oraș erau undeva în vacanță și a vrut să le facă o surpriză. Abia aștepta să vină și să vadă ce le-a construit. „Ne vom juca în copac și vom vedea tot ce se întâmplă în jur.” își spunea. Mai întâi a adunat lemnele pe care le-a găsit în pădure. S-a urcat ageră pe copac și treptat și-a tras lemnele acolo sus. Încerca să le fixeze acolo când, deodată, i-a alunecat piciorul și Indi a fost aproape să cadă, de la o înălțime mare. În ultimul moment a reușit să se prindă de o ramură și acum atârna foarte sus deasupra pământului. Se ținea din toate puterile, dar nu reușea să se ridice înapoi. Doar se ținea și picioarele i se zbăteau în aer. Simțea deja că obosește, că nu se va mai putea ține, când a auzit pe cineva strigând la ea: „Nu te teme și lasă-te, te voi prinde, crede-mă.” Era doamna care locuia la câțiva pași distanță de ea.

Indi nu prea vorbea cu ea, dar știa că este vecina ei, care era cam de-o vârstă cu mama ei. Acum se afla sub ea și îi spunea lui Indi să-și de-a drumul. Indi era speriată. A încercat să se tragă de câteva ori pentru a urca în copac, dar nu mai avea putere. Mâinile i-au alunecat și ea a căzut.

Când a căzut, nu i s-a întâmplat nimic. Doamna din casa vecină a prins-o. Deși acum amândouă zăceau pe jos, erau în regulă.

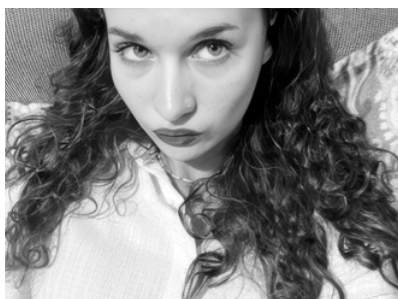
Indi i-a mulțumit și a început să-i explice ce făcea acolo sus. Tot drumul spre casă au mers împreună și au vorbit. Au descoperit că au multe în comun.

Indi mergea aproape în fiecare zi la vecina ei. Se jucau împreună, mergeau la plimbare și vecina o învăța pe micuța Indi multe lucruri. Au trăit multe aventuri împreună.

Odată, când erau împreună în grădină și construiau o casă de păsări acolo, au început să râdă de ceva. Nici nu mai știu de ce. În acel moment, Indi s-a uitat la vecina ei și i-a spus: „Te iubesc foarte mult, sunt fericită că m-ai prins atunci când am căzut din copac. Niciodată nu mi-am imaginat că cea mai bună prietenă a mea ai putea fi tu.”

Apoi a îmbrățișat-o cu căldură. Vecina doar și-a închis ochii și a îmbrățișat-o pe micuța Indi de asemenea. „Întotdeauna te voi prinde, iubita mea mică. Și eu te iubesc.” i-a șoptit la ureche.

Categoria peste 14 ani

Viviana Andrieș

Numele meu este Viviana Andrieș. Sunt studentă în primul an la facultatea de psihologie, dar sunt îndrăgostită de poezie. Scrisul este principala mea formă de exprimare și singurul mediu în care pot fi eu însămi.

*Trebuia să te faci actriță
Ba nu, trebuia să te faci model*

Trebuia să mă fac perechea de converși
Chuck Taylor gri mărimea 39
De pe marginea șanțului
Pe care țiganka o să îi ia odraslelor
Fără să știe
Că mi-am călcat cu ei pe suflet.

Păpușa Chucky

Nu-mi mai iau bilet până la capăt de linie
Doar *în caz că*
& scriu versuri mai lungi, termin ce am de spus.

M-am obișnuit cu ideea rangului tău:
Regele ipocriziei
În urale demente și ași de pică,
Nici nu mă mai doare.

Sanatoriu homemade
Până când îți putrezește rețeta din caietul mucegăit
Rămâi fără resurse
Fără inspirații.

Muți,
Nebunii de negru caută de știre
Îți zâmbesc cu gingiile goale& cu buzele tăiate

Hai mă iubire
Ți-e frică?

Tu m-ai tăvălit înspre abis m-ai murdărit m-ai călcat m-ai scuipat
Mi-ai scos dinții m-ai sărutat -
Păpușar dement, vino, sărută-mă!

Dă-te cu capul de pereți până rămâi fără țeastă
& îți ies ochii din orbite,
Ai să vezi că n-o să mișc un deget
Ba o să mă spăl în sângele tău,

În forța brută
Mă regenerez
Păpușa Barbie.

Elefantul din cameră

Stau cu mine însămi la o ceașcă de cafea,
Avem conversații lungi.

Elefantul din cameră e mov și prost crescut
Turtește orice șansă am avea la fericire

Zboară *Dumbo* zboară!
Fă-ți aripi, sfărâmă-ți prejudecățile
Decodează
Recodează
Dezlănțuie copilul din tine, treci peste.

Si ce dacă scriu cărți pentru copii?
Tu n-ai vorbit vreodată singur?
Quick self checkup
Să văd dacă n-am înnebunit cu totul

Îndoi, lipesc,
Din hârtie creponată îmi construiesc destinul
Pentru mine nu sunt destule cuvinte,
Așa că vorbesc mereu singur.

Nu poți asculta Robin and the Backstabbers
Fără să te gândești la mine
Eu sunt Natașa
Te aștept în lumea noastră mov,
În care nu există haine.

CULORI

De Darius mi-a plăcut din prima. Seamănă cu băiatul cu care am avut primul sărut, poate de aceea. Faptul că e gay nu e decât un bonus, așa nu putem complica lucrurile. Nici Roxana nu-mi displace, prietena lui cea mai bună. Sunt fascinată de machiajul ei perfect, întins pe față de la șapte dimineața până la trei.

Invitația la ziua Roxanei n-a venit ca o surpriză, chiar mă așteptam să aibă o petrecere pompoasă în care invită pe absolut toată lumea. *Așa e ea*, deci accept.

În ziua respectivă, m-a dus iubitul meu până la ea acasă, într-o comună de lângă orașul în care locuim. Intru pe poartă dar terasa e pustie. Un banner roz cu *August Baby* scris mare și negru aproape că-și ia zborul de deasupra ușii de la intrare, un tort lăsat la voia muștelor cu lumânări în formă de 17 se topește între baxuri nedesfăcute de bere iar scaunele sunt ordonate perfect, de parcă n-ar fi stat nimeni niciodată pe ele. Confuză, îmi scot telefonul din poșetă și mă uit la ceas. Am întârziat mai bine de o oră, e deja opt și douăzeci.

Mă joc cu o paietă de pe rochie și intru. În hol tocurile mele fac un zgomot surd, cu ecou.

— Alo! Roxy?

O ușă se deschide chiar în capătul holului și Roxana își scoate capul roșcat prin crăpătură. Expir ușurată, mă descalt repede și o urmez într-o cameră bătrânească, fără geamuri. În afară de ea și Darius, care s-a tolănit pe un pat înalt, nu era nimeni.

— Unde sunt toți?

— N-au ajuns încă, mă asigură ea.

Pare cu adevărat fericită, e fardată în nuanțe aprinse de roșu pe pleoape și buze, cu un tuș de invidiat, ca de obicei. Rochia îi e mov închis, aceeași culoare ca și cămașa lui Darius. Arată prea moderni în camera asta a bunicii în care maroul predomină.

— Știam că vei întârzia, spune Darius, de aia ți-am zis că începe la șapte. Toți ceilalți vin după opt jumate’.

Tonul lui mă relaxează, are ceva copilăresc în zâmbet și lumina de la bec îi cade ca o aură pe față și prin păr.

— Fată stai jos, îmi spune Roxana și mă așez lângă ea.

Îi întind punga roz cu cadoul de ziua ei, o brățară de argint, cu cercei asortați. Dar sărbătorita nici n-o deschide:

— Și eu am o surpriză pentru voi! și scoate o punguță transparentă, sigilată, cu șase pastile în ea. Ați încercat vreodată psihedelize?

— Crezi că e momentul potrivit pentru așa ceva Roxi? mijesc ochii la capsulele care sunt parcă umplute cu griș.

— Haideee, te rooog!!! Repede, până nu mai vine careva. Chiar am vrut mereu să încerc și e ocazia perfectă. Dacă nu vrei e okay și așa, luăm doar eu cu Darius.

— Nu știu ce să zic, mereu am vrut să încerc.

— Perfect!

Până la urmă luăm două de fiecare, cu un strop de lapte ca să nu ni se facă rău, după spusele lui Darius. Punem muzică, să umplem timpul, jucăm șptică și cruce. Nu știu cât timp trece până când uit cu desăvârșire de timp, de ceilalți invitați care nu mai apar, sau de ocazia cu care mă aflu în camera bunicii.

— Totul e așa rece- Darius aruncă cu cărțile pe jos.

— Adică rece? îl întreb surprinsă.

— Pur și simplu rece, trist, TRAGIC chiar. Roxana, oprește muzica, te rog.

Lacrimile încep să curgă pe obrajii lui ca de copil. Dar, ochii îi rămân negri și maturi. Lacrimile erau lacrimi serioase, cauzate de dureri adevărate. Îl iau în brațe, cu tot corpul și cu tot sufletul, îl iau în brațe și încep la rândul meu să plâng în hohote.

— Aș vrea... aș vrea să fie mereu așa. Acum e cald, poate să fie mereu așa? Parcă-mi vine rău.

Darius se lasă moale peste mine și aproape aș fi căzut dacă nu m-ar fi sprijinit și Roxana. Împreună, l-am dus la baie. A durat mult să-l cărăm, baia era în cealaltă parte a holului, iar holul nu se mai termina. Ușa băii scârțâie când o deschizi, gresia e roșie și rece, cada pare veche și mucegăită, dar lui Darius nici că-i pasă. Se pune în genunchi în fața toaletei și vomită tot ce are.

— Stai cu el, mă duc să aduc apă.

Roxana nu se mai întoarce însă.

După ce a vomitat, Darius se ridică încet, cu mâinile pe closet, apoi, cu pași mici merge spre cadă și se întinde cât e de lung în ea. Eu, mă uit în oglindă și amețesc. Îmi văd părul lung, parcă mai lung decât până acum, și îmi văd decolteul rochiei, un șirag de paiete orbitoare. Dar atât. Fața mea a dispărut, nu mai am nas, gură, ochi sau sprâncene, doar un oval bidimensional, portocaliu, fără pic de viață. Mă scutur - revin, un eu cu ochii verzi, machiați strident, cu gura roșie și sprâncene nepensate. Mă holbez iar, imaginea dispare, sunt un oval. Mă scutur - revin. Mă holbez - oval. Până mă scutur și mă satur. Asta nu sunt eu, sunt porcăriile de droguri ale Roxanei.

Am nevoie la baie și nu-mi pasă că la nici doi metri de mine stă întins Darius. Pur și simplu trag perdeaua căzii, îmi cobor elegant chiloții dantelați și mă pun pe vecu.

— Te simți bine? întreb, parcă generalizând întrebarea.

— Da, ai terminat să te piși?

— Da.

Mă simt din ce în ce mai amețită, iar în capul meu se derulează la nesfârșit frânturi de melodii recent ascultate, în timp ce jucam cărți.

— Ah! Nu pot să-mi scot piesa aia din cap!

Aprob, deși nu știu exact la care piesă se referă.

— Ai o pată pe rochie.

— Unde?

— Hai să-ți arăt.

În doi pași stau cu fundul pe marginea căzii și mă sprijin de Darius ca să nu cad. Nu-l mai percep așa cum trebuie, fața lui se amestecă cu movul cămășii, gura lui, părul, toate trăsăturile lui sunt mov. Cred că mă ating pe sân și spune *aiiici* în slowmotion. Cred că într-un fel îmi place pentru că simt că iau foc pe dinăuntru și mă las înghițită de mov.

Nu știu când sau cum mi s-a rupt șirul amintirilor, nici când sau cum am ajuns să adorm pe pieptul expus al Roxanei, cu Darius gol lângă mine, o adunătură de 12 membre înghesuie într-o cadă murdară. Ca printr-un caleidoscop încep să-mi readuc aminte însă, dar mai mult în culori și sunete. Presupun ce s-a întâmplat, și nu doar din nuditatea din jurul meu, ci și din gustul amar din gură și durerea de ovare. Îmi pescuiesc chiloții din chiuveță, și ies. Sper că scârțâitul ușii n-a trezit pe nimeni, deși mă îndoiesc. Din camera bunicii îmi recuperez telefonul și poșeta iar când ies nici nu mă mai deranjez să mă încălț, nici măcar să-mi car tocurile după mine, pur și simplu le las acolo și fur o pereche de adidași. Sunt albi și îmi vin perfect.

Afară bate vântul. Bannerul zboară prin grădină și tortul a fost mâncat aproape în totalitate de vreun animal. Doar baxurile de bere au rămas stoice, de parcă trecerea timpului nu le va afecta vreodată.

Ana-Maria Chiorescu

Mă numesc Ana-Maria Chiorescu, am 19 ani, sunt studentă în anul I la Facultatea de Litere din cadrul Universității de Vest din Timișoara. Sunt o fire expresivă și creativă. Văd viața ca pe o planșă mare albă pe care îmi pot așterne toate culorile sufletului meu. Consider scrisul ca pe o prelungire a personalității mele, un râu de stări care curge natural din mine. Îmi place să trăiesc intens, vibrant și să surprind cât mai sincer tot ceea ce simt.

distanțare

ecrane de smartphone supraîncălzite
chipuri roase fără margini
distanța dintre noi: doar un punct pe axă.
inima de jeleu neinteligibil
mintea: o aftă explozivă.
**ți-aș spune să mă uiți
dar astăzi e prea curând
și nu ai reține.

delir

atingeri prizante
de benzen hidroelectric și staniol pietrificat
”atenție, cade tencuiala!”
de pe blocurile noastre de lego
o văpaie albă: un fulg de nea în păr
sare grăbită din tramvaie
spre un abis cu sepia cocktails
un acoperiș de bloc comunist
suspendat între azi și mâine
balerina roz pal din cutia cu arcuri
înghite un pumn de metamizol
brațele meandre de gumă // fălci adormite
într-o mare de cuburi colorate
”what it is to stay will be shown one day.”

flama

decantez apropierea cărnii proaspăt scoase din cuptor
de broșa de aur din anii 60
viața mea un chilipir de la second-hand
din părul sinergetic cresc flăcări ale discordiei
și flori de cireș japonez.
sunt un muzeu ticsit de fețele altora
de fluturi și lilioci și gâze multicolore
care nu și-au luat niciodată zborul
programul interzis de la unșpe noaptea.

cold blood 2.0

ironii ivorii în miez de zi
nervuri de cranii
friguri albastre tutelare
cuțite înfipte în toracele sterp
eminamente plauzibil
o înscenare planificată
zi după zi
totul te atinge.

strada fără nume

o marmură violet de ceață
o masă de murmure între noi
vene de pe brațe au acum culoarea asfaltului
când se stinge lumânarea
nu se știe cine e martirul și cine e păgânul
în acest joc-caleidoscop alambicat.
trotuarul e de gelatină calcaroasă
inima un chech marmorat atent
corpus lentus cu dospire lungă
privat de căldura unui circuit electric închis.
tramvaiul de la periferie geme
sub luminișuri incandescente
aș vrea să spun că totul s-a terminat...
dar știu că e abia începutul.
if you look through my hair you'll see everything.

I'm thinking what you're thinkin

trec pe strada ta și văd liliiecii înfloriți
parfumul violaceu ultramagnetic
la umbra teilor obosiți
refacerea sărutului lui Klimt
electropulsații de Brahms
frunze rombice de macao în părul împletit
cozi interminabile la sălile de jocuri de noroc și bancomate
biserici catolice și bicicliști de vârstă a doua
trec pe strada ta după mult timp, singură
urmărind mișcările evazive ale perdelelor

și florile cu picățele
incapabilă să te țin de mână
insuficientă când îți stingi sictirit
țigara scrumată cu piciorul
I'm thinking what you're thinking
trebuia să fi venit din altă lume
să ne fi găsit.

idilic

fumigene gri
albatroși albaștri strigându-ne pe nume
o rândunică se adapă din izvorul de smarald
mănâncă cireșe încă necoapte,
e luna mai.
unghii roșii-magmă
roase până la disperare
iriși de cristal și piruete sferice
pivotează mintea
pendulează între a exista și a trăi.
ceață rimelată cu miros de mosc
gene de azot
umbre de metal
ne acoperă cu totul.

Maya Doța

Bună ziua! Numele meu este Maya Doța, am 16 ani și sunt în clasa a X-a, la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta”, din Arad.

Iubesc cititul, ador să compun povești, să dansez și să desenez.

Identități Duble

Mă sprijin de masă, cu un pahar de șampanie în mână. Urăsc atât de mult băuturile alcoolice, dar trebuie să îmi intru în rol cât de bine pot.

Sala de bal era plină. Invitații dansau și vorbeau, fără să își dea seama că cel mai mare criminal din lume are să îl asasineze pe regele Țărilor de Jos.

Încerc să îl găsesc pe Tyler Foxx din priviri, dar era de negăsit. Știam că era mascat, ascunzându-și adevărata identitate în spatele unei măști. Doar i-am aflat planul atunci când am pătruns, împreună cu Chester, în agenția sa. Plus că nu putea risca să fie prins acum, în ziua atacului.

Partenerul meu nu era nici el pe nicăieri. Încă nu s-a întors din curtea regală, ceea ce mă îngrijora. A reușit să se lupte cu oamenii lui Foxx? Mă gândeam să mă duc să îl caut, dar nu știam dacă mai era în grădini sau nu.

Chiar când mă pregăteam să mă duc după el, Chester apare lângă mine. Tresar, surprinsă de apariția sa bruscă.

Avea părul ușor ciufulit și gâfâia de mama focului. Se sprijini de masă, încercând să își tragă sufletul.

— Ești ok? îl întreb, punându-i o mână pe spate, masându-l ușor, ca să își mai revină.

I-aș fi dat niște apă, dar cât vedeai cu ochii, era doar șampanie peste tot.

Chester își întoarce privirea spre mine și încuviințează.

— Da, sunt în regulă. Tu?

— Mai bine ca niciodată! zic, zâmbind.

Acesta îmi întoarce gestul.

Chiar atunci, se anunță dansul.

Îl prind pe Chester de mână și îl trag pe ringul de dans. Acesta se poticnește un pic, împiedicându-se de propriile picioare.

Mă întorc înspre el, speriată. Partenerul meu mă privește încurajator, asigurându-mă că este bine. Chiar așa de tare l-au bătut agenții aceia? Tot ce speram era să nu îi fi rupt vreun membru sau ceva. Fizic, nu părea să aibă leziuni. Sper că nici în interior nu are nimic, vreo hemoragie internă sau ceva.

Oftez ușor și îl trag până în mijlocul sălii.

Luăm poziția de dans, întinzându-ne câte o mână, pe care le împreunăm. Cealaltă o pun pe umărul lui Chester, iar el mă prinde cu cealaltă mână de talie și mă trage mai aproape.

Când începe melodia, Chester mă conduce, începând dansul.

El este cel care inițiază discuția.

— Ai reușit să rezolvi ceva?

Mă învâрте într-o piruetă, ca mai apoi să revin în brațele lui.

— Da, sper că i-am eliminat pe toți. Tu?

— Bineînțeles! exclamă, mândru. Când nu m-am descurcat eu?

— Nu știu, tu să îmi zici, spun, zâmbind șmecherește.

Acesta pufnește, amuzat.

În timp ce ne învârteam printre invitați, ochii mei îl vânau pe Tyler Foxx. Nu îl vedeam pe nicaieri, ceea ce mă îngrijora. Dacă stătea ascuns într-un colț și îl asasina pe rege în liniște, dispărând până avea să fie găsit trupul neînsuflețit.

În schimb, pe rege îl găsesc destul de repede. Dansa alături de soția sa. Amândoi râdeau și se simbeau bine, petrecând în această zi de sărbătoare. Îmi era milă de bietul rege, care habar nu avea că în seara asta se plănuise moartea sa sau că o mulțime de agenți erau infiltrați printre oaspeți, gata să acționeze, atunci când va izbucni atacul. Asta, dacă va fi unul.

Dar, asta era misiunea mea și a lui Chester, și nimeni altcineva din încăperea asta nu are să ne ia oportunitatea de a îl prinde pe unul dintre cei mai mari criminali ai lumii, în locul nostru.

În secunda aceea îl văd.

— Mark!

Numele fals al partenerului meu îmi scapă de pe buze, fiind interzis să îl strig pe numele real.

Chester își întoarce capul în direcția în care priveam. Acolo, aflându-se pe marginea ringului de dans, așteptând momentul decisiv, se afla deghezatul Tyler Foxx.

Partenerul meu se încordează lângă mine.

Masca îi acoperea părul blond, ochii căprui și trăsăturile reale ale feței, o claie de păr negru încadrându-i chipul, ochii verzi și trăsăturile ascuțite. Arăta ca un oaspete obișnuit, venit să se distreze și să se simtă bine. Însă, acest *invitat* a venit pus pe fapte rele. Nu o să scape el așa de ușor, *chiar o să* regrete decizia pe care a luat-o.

Ochii îmi zboară de la criminalul din fața mea, atunci când Chester mă învârte într-o altă piruetă. Când revin la pieptul lui, acesta mă lasă pe spate, prinzându-mă de talie cu amândouă mâinile. Îmi înfășor mâinile pe după gâtul lui, înainte să îmi pierd echilibrul și să ne tragem pe amândoi la pământ.

Ne priveam în ochi chiar și atunci când Chester mă ridică. Eram atât de aproape de el. Îmi ridic ușor capul, ca să îl văd și observ că era aplecat puțin înspre mine. Vârfurile nasurilor ni se atingeau, buzele aflându-se la o suflare distanță.

Chester mă privește printre gene, ochii lui albaștri străpungându-i pe ai mei.

Acela e momentul în care îmi dau seama că aș fi vrut să fim oriunde altundeva, numai nu aici. Să fim doi tineri obișnuiți care se plimbau prin parc, ținându-se de mână și mâncând o înghețată.

Doi tineri care terminară liceul împreună și care aveau să meargă la festivitatea de absolvire tot împreună, urmând să rămână alături unul de celălalt indiferent de obstacolele pe care le vor întâlni.

Însă, această seară putea schimba totul. Ne puteam pierde viețile în orice clipă, iar momentele în care am devenit prieteni și am ajuns să însemnăm mai mult de atât unul pentru celălalt, nici că ar fi existat. Nici măcar clipa aceasta, când Chester își putea lipi buzele de ale mele și nu mi-ar mai fi dat drumul niciodată.

Dar, oricât de mult îmi doream să se întâmple asta, nu are loc, deoarece chiar în momentul acela se aude vocea regelui. Ne desprindem unul de celălalt și ne uităm spre scena pe care se află tronul și regele.

— Bună seara, dragi oaspeți! Sper că aveți o seară minunată și că vă distrați pe cînstel! Înainte de toate, aș dori să țin un toast.

Își ridică paharul de șampanie. Restul invitaților îi urmează gestul. Eu și Chester ne intrăm în rol, privindu-ne îngrijorați. Regele continuă:

— Ne-am adunat în această seară pentru a sărbători a unsprezecea mea aniversare ca și rege a Țărilor de Jos! Sunt onorat să vă am pe toți în fața mea. Le sunt recunoscător chiar și celor care nu au putut ajunge și care ne privesc, probabil, din altă parte.

Îmi cade fața. Petrecerea era transmisă live?! O, Doamne! Asta numai de bine nu e!

Îmi strâng buzele și îmi încheștez pumnii. Nu mai aud restul mulțumirilor pe care regele le oferă. Dacă o lume întreagă avea să vadă haosul care o să se declanșeze și pe Tyler Foxx scăpând din mâinile atâtor agenții, ei bine, oamenii vor ajunge să se revolte, la fel și conducătorii statelor.

În clipa aceea înțeleg de ce Tyler a ales petrecerea ca moment de asasinare.

Nu doar din cauza că urma să fie văzut de marii conducători, dar avea să îl urmărească o lume întreagă, care aveau să vadă totul și să se lupte între ei, fără rost, doar pe baza unui asasinat.

Mă întorc spre Chester mai repede decât aş fi crezut, ca să îi spun adevărul izbitor. Însă, chiar atunci, o bombă explodează.

Întâi aud bubuitura, iar apoi văd explozia. Sunt aruncată în spate vreo cinci metri. Urechile îmi ţiuie, iar în faţa ochilor văd dublu. Abia când încep să îmi revin, văd haosul. Oamenii alergau disperăţi şi ţipau.

Sar în picioare, chiar dacă mă dezechilibrez şi aproape că mă împrăştii pe jos.

Îmi scot pistolul din tocul pe care îl aveam prins de coapsă. Nu ştiam unde se află Chester. Explozia ne despărţise, dar speram că este în siguranţă. În schimb îl văd pe Tyler încercând să ajungă la rege, care era evacuat de gărzile sale. Mă mişc mai repede ca glonţul, ochindu-i pe oamenii lui Tyler Foxx şi trăgând în ei, anihilându-i pe rând.

Când îl nimeresc şi pe ultimul, îl văd pe Foxx îndreptându-şi pistolul spre capul regelui. Mă urc în viteză pe scenă şi trag în mâna criminalului, acesta urlând de durere.

Toţi înlemnesc atunci când aud focul de armă. Mă poziţionez între Foxx şi rege, întorcându-mi capul înspre gărzile de corp ale regelui. Aceştia, pur şi simplu, înlemniseră. La fel şi regele.

— Scoateţi-l de aici! Acum!

— Domnişoară..., începe unul dintre ei, dar nu îl las să continue.

— SUNT AGENT! urlu cât mă ţin plămânii. Scoateţi-l acum, până nu e prea târziu!

Gărzile nu mai spun nimic. Se întorc, cât de repede pot şi pleacă, cu tot cu rege.

Îmi întorc capul spre Foxx, cu rănilile și vânătăile de la explozie pulsându-mi. Îl văd că se ține cu mâna de cea rănită. Din ea curgea o groază de sânge, fără să se oprească.

Când mă vede, scoate un urlet de furie. Nu îmi pot reține rânjetul de satisfacție, când îmi dau seama că planul lui a dat greș. Și lumea știa asta.

— Vei regreta asta, roșcovană mică! mârâie, scrâșnind din dinți.

Tyler Foxx se năpustește asupra mea. Mă feresc din calea lui, înainte să mă trântască de pământ. În acele câteva clipe, îl examinez rapid și observ că nu are o armă asupra lui. Așa că îmi arunc și eu pistolul, ușor, ca să nu se descarce de la impactul cu solul.

Mă întorc înspre Foxx și mă arunc pe el, lovindu-l cu pumnul în maxilar. Acesta mârâie de durere și mă lovește. Imediat, se declanșează o bătaie corp la corp.

Eram conștientă de privirile a sute de oameni, la fel cum eram conștientă de durerea fiecărei lovituri. Încasam pumni în gură, picioare în abdomen, lovituri în piept, brațe și picioare. Peste tot! Dar, eu loveam mai tare, simțind fiecare os al lui Foxx frângându-se în urma loviturilor.

Șuvițe roșcate și crețe mi se lipeau de obraji, transpirația îmi intra în ochii verzi, sângele îmi îmbiba rochia neagră, în zona abdomenului, iar brațele și picioarele erau presărate cu tăieturi și vânătăi. Gâfâiam, eram obosită, dar nu aveam să renunț până când nu îl vedeam pe bărbatul din fața mea fără viață.

Credeam că am situația sub control, până când Foxx m-a lovit cu putere în tibia piciorului. Mă dezzechilibrez și cad la pământ. Palmele mi se sprijină de solul din spatele meu, înainte să cad lată. Adrenalina îmi pulsa în vene și mă forța să mă ridic și să lupt mai departe. Dar, chiar când vreau să mă ridic, văd un pistol îndreptat spre capul meu. Era arma mea, pe care am aruncat-o! Ce tâmpenie din partea mea!

Tyler Foxx era în picioare, ținând în mâna sângerândă pistolul, care avea ca țintă capul meu. Doar o apăsare de trăgaci și eram terminată.

Acesta începe să râdă. Din gât îi iese cel mai diabolic rânet, plin de ură și venin. Nu mi-am putut reține senzația de dezgust pentru persoana aceasta, plină de răutate și lipsă de omenie.

Pe de-o parte, nu îmi venea să cred că o să mor în halul ăsta. Ucisă de cel mai mare criminal din lume, după ce mi-a zburat creierii. Aceasta nu e chiar moartea pe care mi-o doream.

S-a zis cu mine.

Chiar înainte să întâlnesc Moartea, se aude o împușcătură, urmată de un țipăt de groază. Simt cum îmi îngheață sângele în vine. Cineva a murit.

Îmi revin din transă și mă uit înspre Foxx. Acesta era atent spre mulțimea care s-a adunat în mijlocul sălii. Asta era șansa mea.

Cu un strigăt, lovesc cu piciorul mâna în care bărbatul ține pistolul. Arma zboară, iar el urlă de durere.

Îmi prind pistolul înainte să cadă la pământ și îl îndrept spre capul lui Foxx și trag.

Glonțul zboară din țeava armei și nu se oprește decât atunci când își atinge ținta. Sângele țâșnește din rană ca o cascadă. Bărbatul împietrește, apoi cade la pământ, inert.

Mă ridic, cu greu, de pe jos și mă apropiu de trupul fără viață. Ochii îi erau larg deschiși, șocul fiind întipărit pe fața sa.

Tyler Foxx era mort. Iar eu sunt cea care l-a terminat. Și lumea întreagă a văzut.

Zâmbetul euforic îmi înflorește pe chip, luminându-mi fața.

Însă, chiar atunci, aud un strigăt de ajutor.

Mă dau jos de pe podium, cât de repede pot și mă îndrept, șchiopătând și ținându-mă cu mâna de abdomen, spre mulțimea adunată în jurul unei persoane, cel mai probabil.

Îmi fac, cu greu, loc printre oameni. Iar, atunci când o fac, simt cum tot sângele se scurge din mine.

Întins pe jos, fără să miște, se află Chester. Avea foarte mult sânge în jurul capului. Era plin de răni și vânătăi.

— Chester? zic, aproape în șoaptă.

Fug până la el, cad în genunchi lângă trupul său, cu durerea și groaza pulsându-mi în corp.

Îi iau capul în poală și încerc să îmi dau seama de unde provine sângele.

Din tâmpla stângă i se scurgea un șuvoi de sânge. Îi trag ușor părul, ca să las la vedere o rană acoperită cu sânge închegat.

Realitatea mă izbește cu o putere oribilă. Partenerul meu a fost împușcat în cap! Și se putea stinge în orice clipă.

Un urlet nenatural îmi iese din gât. Simțeam cum viața se scurge din mine, golindu-mă și ucigându-mă puțin câte puțin.

Maria Iosana Ghilea

Mă numesc Maria Iosana Ghilea, am 16 ani și m-am născut pe 5 martie 2009. Sunt elevă a Colegiului Național „Preparandia – Dimitrie Țichindeal” din Arad. Sunt o fire visătoare, introspectivă și profundă, atrasă de tot ceea ce ține de lumea interioară a emoțiilor și a gândurilor nerostite. Pasiunea mea pentru poezie și proză s-a născut din nevoia sinceră de a exprima ceea ce simt, din dorința de a pune ordine în haosul frumos al trăirilor mele. Scrisul a devenit pentru mine un refugiu, o formă de libertate și un mod de a transforma emoțiile în artă. Prin cuvinte îmi construiesc propriul univers, în care sensibilitatea, creativitatea și sinceritatea se împletesc firesc. Îmi place să observ lumea în tăcere, să prind din ea nuanțe subtile și să le așez în pagină cu grijă, ca și cum aș picta cu litere. Mă definesc liniștea, profunzimea și o nevoie constantă de a înțelege și de a fi înțeleasă, iar scrisul este puntea prin care reușesc să mă apropii de ceilalți, dar și de mine însămi, ca să nu uit cine sunt atunci când lumea încearcă să mă schimbe.

Orașul fără oglinzi

Totul a început într-o dimineață de duminică, când soarele urca obosit peste acoperișurile orașului și umbrele încă nu se hotărâseră dacă vor să plece sau să mai rămână puțin. M-am ridicat din pat cu o lentoare aproape teatrală, am traversat casa în liniște și m-am oprit în fața oglinzii din baie, aceea veche, cu colțuri tocite și stropi invizibili de timp, aceea în care obișnuiam să îmi verific rănilor invizibile, să-mi îmblânzesc chipul, să-mi adun privirea. Dar în acea dimineață, nu m-a privit nimeni înapoi. Era doar sticla, rece, mută, vidă.

Am clipit, am tresărit, am râs puțin, cu gustul metalic al îndoielii în gât. Dar imaginea tot nu apărea, nu eram acolo.

La început am crezut că este o glumă, că lumina e prea slabă, că sunt prea obosit, că poate oglinda s-a stricat, deși știam în adâncul ființei mele că nu oglinda e problema, ci ceva mult mai profund, mult mai vechi, ceva care nu mai voia să mă recunoască. M-am dus în altă cameră, am aprins o lumină rece, altă oglindă, nimic. Apoi m-am văzut, nu pe mine, ci spațiul din jur, lumea era acolo, clară, curgătoare, dar eu eram absența din centru, o gaură în imagine, un ecou tăcut al unei prezențe care nu se mai dorea vizibilă.

La știri, oamenii începuseră deja să vorbească, „oglinzile au înnebunit” spuneau unii, „e sfârșitul lumii reflectate” ziceau alții, dar eu știam că era doar începutul. Oglindile nu ne mai suportau, sau poate că noi nu mai meritam să ne vedem, prea ne uitasem în ele cu ură, cu neîncredere, cu rușine, prea ne obosisem chipul cu măști și grimase, și ele, oglinzile, s-au saturat, s-au închis.

În zilele care au urmat, lumea s-a transformat lent, dar iremediabil. Oamenii au început să se panicheze, coaforii au închis, magazinele de haine au pus perdele, cei obsedați de imaginea lor au clacat primii, și-au pierdut sensul, s-au rătăcit în hainele lor prea

scumpe, în zâmbetele lor de plastic, în trupurile lucrate doar pentru a fi admirate. Fără oglindă, nu mai exista validare, fără reflexie, nu mai era centru, fără imagine, cine mai eram?

Vecina de la etajul patru, aceea care ieșea mereu la geam cu un bigudiu rămas agățat în părul încăpățânat, n-a mai știut ce să facă după ce oglinzile au început să refuze, la început și-a pus oglinda de la dulap în balcon, apoi a încercat să-și ghicească chipul din reflexia unei linguri, apoi a renunțat, și, fără să-și mai vadă fața, a început să-și imagineze că are părul negru ca o pădure arsă și ochii migdalași ca ai actrițelor pe care le vedea cândva la televizor, a început să-și țină capul mai drept, iar rujul pe care îl puneă cu tremur la colțul buzelor a ajuns, cu timpul, tot mai sigur, chiar dacă nu mai avea reper. Fără reflexie, și-a inventat frumusețea, și poate pentru prima dată, se purta cu ea ca și cum ar fi fost adevărată.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Doamna care uda mereu florile în fața blocului a început să vorbească cu ele mai mult, la început le întreba dacă mai e frumoasă, dacă ridurile i-au crescut sau dacă rochia de duminică îi vine bine, apoi a uitat să mai întrebe, spunea doar povești, iar florile o ascultau în tăcerea lor absolută, cu frunzele tremurând ușor. Fără oglindă, doamna a început să se uite în petalele trandafirilor și în umbrele lungi ale dimineții, așa și-a văzut inima, nu chipul, și a început să zâmbească mai des, de parcă și-ar fi amintit că bucuria nu are nevoie de reflexie, ci de martori sinceri.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Domnul cu chelie de pe strada Bujorilor, acela care purta mereu sacouri vechi și părea într-un dialog continuu cu vântul, nu și-a plâns niciodată absența chipului. El spunea că a uitat de mult cum arată, dar că se simțea mai viu de când nimic nu-l mai obliga să se compare cu versiuni trecute ale lui. Într-o zi, și-a lăsat barba să

crească și a început să spună copiilor că a fost marinar, deși lucrase toată viața în depozit. Fără reflexie, adevărul nu mai era fix, iar în lipsa conturului, a început să se redeseneze pe dinăuntru, cu poveste, cu fantezie, cu libertate.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Adolescenta care stătea mereu în stația de tramvai, ascultând muzică tare în căști, și-a pierdut într-o zi telefonul. A fost momentul în care s-a rupt și ultimul fir care o lega de imagine, nu mai avea ecranul ca oglindă, și în primele zile s-a simțit pierdută, ca o piesă de puzzle căzută sub masă, dar, în loc să se caute în selfie-uri, a început să se uite la cum merg oamenii, la cum râd, la cum bat din picior în așteptare, și, încet-încet, și-a dat seama că frumusețea e în gestul care te scapă din constrângeri, nu în poza în care ai învățat să stai nemișcat. Așa a învățat să trăiască în afara cadrului.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Băiatul din colțul parcului, cel care făcea mereu poze la apus, a încetat să le mai posteze, nu pentru că nu-l interesa lumea, ci pentru că și-a dat seama că lumina aceea, căzută oblic printre crengile goale, era prea frumoasă ca să fie transformată în conținut. Fără oglindă, fără ecran, fără validare, s-a uitat la mâinile lui, la unghiile roase, la nervozitatea pe care o purta în respirație. A descoperit că avea ochi calzi, pentru că a văzut cum un copil nu s-a temut de el. A învățat că nu se vede în sticlă, ci în reacțiile celor din jur, și, poate, pentru prima dată, și-a simțit prezența.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Fetița care se juca mereu cu creta pe asfalt și desena castele și ochi uriași pe trotuar, a început să-și deseneze propriul chip în fiecare dimineață, uneori avea părul mov, alteori verde, uneori era zână, alteori astronaut. Când o întreba cineva cum arată, răspundea: azi am ochi în formă de stea și un nor roz în cap. Și nimeni n-o

contrazicea, pentru că nimeni nu putea dovedi contrariul. Fetița trăia într-o libertate pe care adulții o uitaseră, aceea de a fi tot ce simți, nu doar ce vezi.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Iar bătrânul de pe banca din fața școlii, cel care nu spunea niciodată nimic, a rostit într-o zi ceva care i-a oprit pe toți din mers: mi-am pierdut fața, dar am câștigat timp să mi-o reamintesc pe a ta. A spus-o privind o femeie care trecea zilnic pe lângă el, o femeie care crezuse mereu că nu e văzută. În orașul fără oglinzi, începuserăm să ne vedem din nou, dar nu cum eram înainte, ci cum ne meritam, cum ne țineam unul pe altul în privire, fără să ne corectăm, fără să ne comparăm, fără să ne ascundem.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Într-o zi, cineva, poate bătrânul din fața școlii, poate fetița cu stele în ochi, a întrebat cu voce tare: „dar dacă oglinzile nu s-au stricat? dacă doar s-au săturat să ne arate ceva ce noi refuzăm să fim?” Și atunci, parcă un aer greu a coborât peste oraș, unii și-au adus aminte cum se priveau nu ca să se înțeleagă, ci ca să se corecteze, alții și-au recunoscut vanitatea, invidia, rușinea ascunsă după straturi de pudră, gel și prefăcătorie. Oglinzile, poate, nu s-au spart, ci au obosit să redea o minciună, poate că ele s-au golit pentru că ne-am golit noi, prea ocupați cu imaginea ca să mai simțim adevărul. Și poate că abia atunci, în absența reflexiei, am început să ne vedem unul pe altul nu ca pe o față, ci ca pe o inimă.

Când nu ne mai putem vedea, începem să ne uităm cu adevărat.

Erick Ionescu

Mă numesc Erick Ionescu, am 18 ani și sunt în clasa a XII-a la Colegiul Național „Vasile Goldiș” din Arad. Printre pasiunile mele se numără scrisul creativ, mersul la muzeu și pictura. Mă bucur extrem de mult că și anul acesta am avut prilejul de a participa în acest proiect care îmi este foarte de drag :)

Noapte la Muzeu

E noapte. Muzeul se înalță nemișcat ca o catedrală din marmură grecească. Dar coloanele lui nu mai par de marmură, ci de respirație și grai antic, ca și cum ar fi înghițit veacurile și ar fi rămas singurul martor lucid al existenței terestre. În semiîntuneric, picturile se topesc în nuanțe de verde forestier și vișiniu, iar privirile strămoșilor pe pânze își leapădă masca nemișcării și par să privească înapoi, către cel ce le contemplă.

Statuile, desprinse din liniile marmurei, își lasă umbrele să se prelungească pe podea ca niște aripi căzute din rai. Noaptea în muzeu nu e doar absența publicului cultivat, ci prezența unei alte lumi și a unei lumini mistice, calde și cumva confortabile. Timpul, care ziua măsoară pași și priviri, se dizolvă, rămâne doar eternitatea unei clipe de inteligență. Fiecare tablou respiră ca o rană deschisă, fiecare sculptură e un trup înviat din piatra care l-a ținut captivă de sute de ani.

Muzeul este mai mult decât o clădire grandioasă. E mai mult ca o expoziție temporară. E un leagăn, un cuib al culturii și al inteliecților. O artă.

Alexandra Kovacs

Bună! Mă numesc Alexandra Kovacs și sunt elevă în clasa a XII-a A, profil matematică-informatică, la Liceul Teoretic „Gheorghe Lazăr” din Pecica. Chiar dacă visul meu este să urmez o carieră în inginerie, inima mea va rămâne mereu aproape de cărți și de poezie. Îmi place să citesc, să simt cuvintele și să le aștern în versuri, găsind în fiecare poezie un refugiu și o inspirație

Tăcerea are glasul ei

Se îmbracă impecabil
și poartă greșelile ca pe o mătase.
Îmi aruncă o privire
tăcută, precisă.
Între noi plutește
o tăcere îmbrăcată în catifea
și amărăciune pentru soarta mea.

Irisz Kovacs

Mă numesc Irisz Kovacs și sunt studentă la actorie în anul III la Universitatea de Arte din Târgu Mureș. Atunci când nu interpretez multiple și diverse personaje, cochetez cu arta scrierii, cu cea a muzicii și uneori cu cea a dansului sau a patinajului artistic. Plimbările în natură, ceaiurile bune și sunetele pianului sunt cele care îmi pun în ordine gândurile pentru a le putea așterne pe hârtie. Caut în fiecare clipă să fiu și să mă exprim prin artă și iubire.

poate că singura persoană care mă ține în loc sunt eu

dacă viața ta de acum
oamenii care te înconjoară
visele care prind rădăcini în tine
visele care prind curaj și zboară
buzele pe care le săruți și te sărută
iubirea pe care o porți și care te poartă
muzica pe care o cânti și care te cântă
speranță, Dumnezeu, destin sau soartă
sunt toate poezie

unde

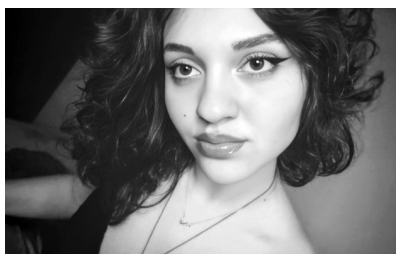
unde o să pleci când nu o să mai fi?
îți tot repet să mai rezisti
o oră
o zi
până mâine
până săptămâna viitoare
și mă rog în neștiință să nu fie târziu
mă rog la un dumnezeu ce pare că și-a luat liber
de la ascultat rugăciuni
ce pare că a obosit să mai răspundă.
îți tot repet
să mai stai
să mai aștepti, să mă aștepti
să mai rămâi, să ne rămâi
mă rog să nu fie prea târziu
să nu-mi întârzie trenul și de data asta
să mai stai o oră
să mai aștepti o zi
să mai rămâi până mâine
rămâi.
unde ești acum când nu mai ești aici?

Numai gânduri

*

Simt că în mine e ceva ce urlă că vrea să iasă. E ceva ce mă mușcă de fiecare organ în parte, rând pe rând. Mă ține de mâini și de picioare. Mă ține închisă într-o colivie imaginară, creată de mintea mea. Simt cum încearcă să iasă. Simt cum urlă. Îi simt vibrațiile în timp ce mă mișc, în timp ce stau, în timp ce încerc să dorm și nu mă lasă. Mă mușcă de obraji și se spânzură cu propriile intestine. Simt că e ceva în mine. Ceva ce arde. Ceva ce-mi îngheață fiecare cuvânt înainte de rostire, fiecare gest. Un cub de gheață în flăcări. Simt. Simt cum omulețul ăsta vrea să iasă și nu găsește ieșirea.

Mă uit la mine și nu știu cine sunt. Nu știu ce fac. Mă uit cum mă scurg printre propriile degete. Ca nisipul care se scurge dintr-o clepsidră spartă. Mă uit și mă văd tot mai puțin. Sunt tot mai departe de cine sunt. Sau de cine eram. De cine aș vrea să fiu. Tot mai departe de ea. Cea mică. Cea care astăzi ar vrea să se uite în ochii mei și să-mi spună că e dezamăgită. Că se simte singură. Că am uitat-o undeva în lumea asta mare. Ar vrea să strige. Ar vrea să plângă. Ar vrea să îmi spună că îi e rușine de cine va deveni peste câțiva ani. De cine am devenit în anii ăștia, de când sunt aici. Că mi-am pierdut strălucirea. Că mi-am pierdut zâmbetul. Că am pierdut viața care era în mine. Să mă trezesc. Să o văd. Să nu o mai uit în spate. Ar vrea să urle. Oceanul ăsta dintre noi nu ne mai recunoaște. Nu își vede colțurile. Adânc. Întunecat. Prea mare. Prea plin de ce spun alții. Un ocean sec. O eu goală.

Dragana Lepoiev

Mă numesc Dragana Lepoiev și sunt elevă în clasa a XII-a. Îmi place cafeaua cu sirop de caramel sărat, iubesc anotimpul toamna și să citesc, în special, în zilele răcoroase.

Ileana

cu noaptea-n cap stau și croiesc
materiale, povești
Ileana nu zice nimic,
nu mai răsuflă ca odinioară.
praful i s-a pus pe plămâni
vine din anii '70,
ar vrea să plece,
da' n-are unde
stă pe butuci.
eu simt o groază nespusă
când apăs pedala
scârțâie din toate încheieturile,
acul se încordează,
gata să sară
direct în irisul meu.

Paralizie în somn

aleargă către mine
cu viteza luminii.

hainele albe
s-au rupt
și-a agățat ghearele
de pielea mea.

carnea mi-e străină,
păstrez pe mine
ce rămâne.

Medusa tattoo
lăcrimează pe coapsă
încearcă să iasă.

într-un fundal sângerieu,
sufocată de arătare,
mai am 1% din viață.

D+D

mi-am lăsat amprenta
prin graffiti-uri,
D+D
am plecat
înainte să mă prindă cineva.

stau câini flămânzi
la colț de stradă

o mașină stropește
un domn în costum,
el strâmbă din nas
și pornește mai departe.

pașii mei se-ntorc spre casă,
orașul respiră în continuare.

**

în ureche am o cască
ascult _Dark Paradise_
mă uit la tavan
și el prin mine

respir în goluri
ca un bec obosit.

ating aerul
e închis
și el ca mine

țin ochii deschiși
dar nu știu pentru cine
sau cât timp rezist.

Festin

viața –
un festin la care nu am fost
invitată,
dar m-au așezat la masă.

în cameră,
cutare și cutare
își aruncă-n ochi
cuțite.

nu e cum mi-am imaginat,
nu muzică, nu vin,
nu dans, nu uși
doar pereți negri
care respiră odată cu mine.

dacă găsești ieșirea,
nu știi dacă ai scăpat
sau doar ai intrat
într-alta.

Kristin Mal

Mă numesc Kristin Mal, am 16 ani și sunt elevă în clasa a XI-a la Liceul Teoretic Henri Coandă din Timișoara. Îmi place să citesc, astfel simt că le permit altor inimi să îmi vorbească. Poezia înseamnă respirație, și în acel timp, un fel de a dăruii mai departe propria mea inimă celor ce își doresc să o asculte.

Frigul rămas

Ți-am pătruns mâinile,
reci, străine.
Așteptam un tremur,
o scânteie.

Chipul tău era gheața
unei liniști.

Când sicriul s-a închis,
s-a surpat lumea.
N-am avut unde fugi.

Pământul te-a îmbrățișat
așa cum eu nu puteam.

De atunci, în orice noapte,
caut în vene,
frigul mâinilor tale.

Totul e stingher.
Doar golul meu te strigă:
Întoarce-te, mamă!

Moartea nu are glas,
doar greutate.

Singurătatea străzii mele

Strada mă înghite încet,
ca un râu secăt și obosit.
Îmi șoptește un refren mut,
pe care nu-l aud, îl simt.

Felinarul tremură,
vărsându-și lumina pală,
pe umerii mei goi.

Vitrinele au ochii de sticlă,
nu mai știu să plângă.

La fiecare colț, o tăcere,
în fiecare tăcere, un gol.

Strada respiră sub pașii mei,
eu mă sufoc în pulsul ei.
Umbra mea se pierde...

de faptul că nimic nu se întâmplă
și tocmai că nimicul îmi dă aripi.

Iar în noaptea aceasta monumentală,
Plictisul e singurul drog legal,
Singura euforie permisă,
A universului.

Ariana Palcu

Mă numesc Palcu Ariana Miriam și am vârstă de 14 ani. Locuiesc în Chișineu-Criș și sunt elevă în clasa a 8a A, la Liceul Teoretic Mihai Veliciu. Sportul este una dintre pasiunile mele și îmi place și partea umanistă, în special scrierea creativă.

O întâmplare cu un lup

O amintire frumoasă zboară haihui prin mintea mea, precum o rândunică de nepotolit. Era una dintre cele mai frumoase momente memorate, presărată cu zâmbete până la urechi și răsturnări de situații.

Într-o zi de primăvară, am mers într-o pădure împreună cu o prietenă, mâunate de nevoia de aventură, care țipa înăuntrul nostru ca un copil ce strigă după jucăriile sale.

În pădure, totul era acoperit în nuanțe vii de verde, rar fiind zărite câteva frunze galbene. Simțeam că fiecare copac îmi zâmbea, bucuros că avea cui să-i împărtășească vestea venirii vestitei primăveri. Copacii erau în același timp impunători, puternici precum niște soldați care apărau plantele, florile și micile viețuitoare, care priveau copacii ca pe niște figuri parentale, simțind protecția acestora. Florile erau de felurite culori, pictând întreaga pădure cu curcubeul lor de nuanțe. Unele erau roz deschis, emanând finețe, altele erau de un roșu aprins, ce invoca pasiune, iubire, iar alte culori erau galben, un galben cam palid, care nu-mi prea atrăgea atenția ca celelalte și un violet închis, ce-mi trezea dorința de viață. Floricelele aveau toate petalele fine ca mătasea, parcă țineau un concurs de frumusețe, fiecare dând tot ce avea mai bun pentru a câștiga, depășind cu unicitatea lor orice barieră a normalului, ajungând spre perfecțiune. Animăluțele, somnoroase, proaspăt trezite din somn și din atmosfera de relaxare oferită de iarnă, parcă ne făceau cu mâna cât treceam pe lângă ele. Iepurașul, alb ca laptele și pufos ca un mic norișor, sărea de colo-colo, lăudându-se cu drăguțele lui lăbuțe cu pernuțe roz. Buburuzele și albinele erau ascunse în mijloacele florilor, îmbătate de parfumul lor.

Apropiindu-ne, vedem o groapă mică, din care se auzeau țipete de chin și plânsete amare. Săpăm în pământ pentru a lărgi gaura în sol și eliberăm din pământ o ființă mică, ce se zbatea să iasă. Dăm

pământul la o parte și descoperim că viețuitoarea era o cățelușă mică ce suspina din cauza sperieturii, cu urechile lăsate în jos, încercând parcă să-și acopere fața de rușine. Cățelușă murdară avea blănița roșcată și ochii verzi ca două măsline, iar năsul, de un roz viu. Din drag față de inocenta ființă cu ghinion, am luat-o cu noi.

Se făcea seară, pe cer, luna își etala farmecul, strălucind ca o perlă pe larga întindere bluemarin, fiind înconjurată de ficele ei, stelele. Distrase de jocul de culori de pe cer și de melancolicul cântec al greierilor care probabil nu primiseră iarna asta provizii de la strângărețele furnici, am observat abia tarziu primejdia din jurul nostru: un lup ce hoinărea prin pădure, nu departe de noi.

Dintr-o dată, lupul sări în fața noastră. Prietena mea a scos un țipăt care l-a enervat enorm pe lup, care însă poza ostentativ, apropiindu-se provocator. Înainte să pot apuca un băț sau o piatră pentru a-l speria, cățelușă a sărit eroic la lupul ce se credea fioros, dar care era mai fricos ca o pisică. Spre amuzamentul nostru, îmbinat cu inconștiență, lătratul cățelușei l-a făcut pe lup să plece cu coada între picioare. Râsetele noastre de bucurie și de batjocură față de lup acopereau acum baladele insectelor.

Ajunse acasă, le-am povestit părinților întâmplările din pădure. Mama era uimită de pădurea desprinsă din povești, pe când tata se amuza imaginându-și fața lupului celui laș. Cu zâmbetul pe buze, a acceptat să păstrăm cățelușă.

Crina Popovici

Mă numesc Crina Bianca Popovici, am 17 ani și sunt elevă în clasa a XI-a E la Colegiul Național „Elena Ghiba Birta”. Scriu proză scurtă și am publicat în 2 antologii: „ReStart 2024” și „Mesaje de pe planeta adolescenților”.

Ascunzătoarea

Sătul să fie mereu golit, decide să se ascundă de posesorul său. Seara, lăsat pe masa din bucătărie, doldora, se gândește unde să meargă.

„Poate în dulap?” Își zise, coborând încet de pe masă și îndreptându-se spre ușa dulapului de lângă chiuvetă. Deschise ușa și privi înăuntru.

„Închide ușa!” țipă o oală veche. „Unii încercă să doarmă!”

El răsuflă dezamăgit, închizând ușa încet. Dulapul nu-i un loc potrivit... Se uită în jur. Ușa bucătăriei era închisă, deci nu putea să se ascundă decât aici...

„Ce tot faci?” Îl întrebară microunde, privindu-l de sus.

„Vreau să mă ascund de omul meu...” răspunse „ca să nu mă mai golească.”

Microunde începură să râdă. „Poți să te ascunzi în interiorul meu.”

„Nu pot...” răspunde el dezamăgit „omul își încălzește de dimineață cafeaua...”

„Ai dreptate... Atunci...” Microunde se întoarseră spre frigider „Nu poți să-l lași să se ascundă în tine?”

Frigiderul se gândi o secundă, apoi acceptă, deschizându-și ușa. Portofelul intră înăuntru, frigul îl făcu să tremure.

„Oh, uitate cine ne vizitează” se auzi vocea unei felii de tort.

„Nu vizitez... Doar încerc să protejez banii. Omul a luat salariul și deja l-am auzit plănuind să-i cheltuiască...”

„Deja?”

„Da... Știe doar să cheltuiască... Apoi se plânge că nu-i mai are...”

„Ce ciudat e...”

Portofelul dădu din cap. Într-adevăr, ce lucru ciudat: oamenii știu doar să risipească.

Trecu repede și noaptea, iar el adormi lângă bucata de tort. Omul se trezi, își făcu cafeaua și se pregăti pentru muncă, însă nu-și găsi portofelul.

„Diana! Mi-ai văzut portofelul?”

„Nu l-ai lăsat aseară pe masă?”

„Ba da... Dar nu mai e.”

Începură amândoi să se agite, răscolind toată casa. Nu e și nu e. Trebuie să-l găsească, altfel... Mare bătaie de cap. Are acolo buletinul, cardurile, banii...

„Cred că te caută” spuse felia de tort, auzind agitația oamenilor.

„Lasă-i să mă caute” răspunse, dându-și ochii peste cap și clănțănind.

Sătul de agitație, frigiderul avea alte planuri. Își deschise ușor ușa, iar când femeia veni să vadă de ce e deschisă, îl văzu și tresări.

„Omule, nu ești normal?! Ce caută portofelul în frigider?!”

„În frigider?” zise bărbatul, confuz. „Jur că nu l-am pus eu acolo!”

Femeia luă portofelul și-l trânti pe masă și pufni.

Bărbatul rămase fără cuvinte. Se gândi că poate și-a pierdut mințile. Iar portofelul își încruntă sprâncenele, supărat că nu a reușit să salveze banii.

Maia Popescu

E foarte greu să uiți ceva ce n-ai știut niciodată, mai ales emoțiile pe care le-ai simțit, dar pe care nu le înțelegi nici măcar acum. Mă numesc Maia Popescu, sunt elevă la Colegiul Național „Moise Nicoară”, am 16 ani și pentru mine, asta este poezia, reprezentarea arhidetaliată a celor mai vagi sentimente. Unii oameni scriu pentru a se distanța de realitate, alții doresc să se apropie de ea; scrisul nu are limite, exact ca gândurile oricărui om. De aceea consider abilitatea de a scrie prețioasă și recomand tuturor să încerce să-și împărtășească ideile cu hârtia.

baliza prizonieră pe mare

un pescăruș, o mare și o idee;
și cum nimic nu îl oprește,
prădătorul e temut.

să nu-ți ceri iertare,
lasă baliza prizonieră pe mare
să simtă tot,

un pescăruș, un val și un pește imens

baliza plutește,
pescărușul se scufundă.
ca mine, ca el,
dar eu încerc să scap
mă ia câte un val
și mă târăște înapoi
în larg.

de la fereastra mea, toamna

o nesimțită ploaie –
lasă picuri de sete
peste sticla gălăgioasă și greoaie,
toamna.

geamul dă din casă tot ce știe –
și pe mine când stau pe pervaz.
dacă treci
așa o să fie:
vei vedea cum voi admira treaz,
toamna.

poate becul nu-i mereu aprins
dar știi că sunt acolo
și te văd.
o să te vad mereu – și cu becul stins,
și când sufletul ți-e făcut prăpăd,
toamna.

două flori

noi îi numeam
pustietate.
eram mici, identici
și fără personalitate.

suntem în prefață
niște flori defecte

într-un apartament (mobilat prea mult)

pătrunde în casă;
ca o ceață,
ca o talpă de cizmă,
roasă.

devii uitare
cineva te-a înlocuit –
nu mai ești iubit;
iar apartamentul cel dulce
și scump
e pare acum
plin
de o mobilă ce nu-ți mai surâde.

mărul din grădină

—

un măr se uită-n jos
și ne vede holbându-ne.

așteaptă să mă ridici să-l iau;
cum o făceai
atunci când credeam,
că mă iubeai.

un măr se uită în jos,
dar n-are la cine să se mai privească

Sonia Răfla

Bună! Am șaptesprezece ani și sunt elevă în clasa a XII-a la Liceul Teoretic „Mihai Veliciu” din Chișineu-Criș. Ca persoană, prietenii îmi spun că sunt un om haotic și gălăgios, căruia nu-i este frică să-și exprime opinia sau să pună întrebări. Îmi place să vorbesc cu oameni ce sunt dispuși să asculte, iar subiectele pe care sunt dispusă să le discut sunt vaste. Ador arta sub toate formele ei, fie aceasta exprimată prin culori, litere pe-o pagină sau o simplă floare răsarită pe câmp. În timpul liber îmi place să desenez, să fotografiez și să scriu povesti.

Deșert

Stau în pat și privesc tavanul.
În mâna stângă am un bob de nisip.
Zilnic se adaugă altele

ceasul ticăie,
am ajuns la o mie de boabe.
Simt cum îmi apasă pieptul
îmi umple plămânii.

E ciudat.
de ce nu țin pasul cu ceilalți?

trece o lună,
greutatea e mai mare.
timpul trece
Încet mai încet.

Se sfârșește lumea?

Nimănui nu pare să-i pese.
fiecare cu ale lui.

Memorie

Robinetul face pic.
Bucătăria e întunecată.
Nu trebuia să fiu aici la început.
Defect.

Ar fi trebuit să fiu afară.
Să mă duc la magazin,
Să cumpăr lapte și ovăz,
Nu să mă holbez la robinet.
Robinetul meu stricat.
Defect.
De ce nu îmi mai amintesc
Ce mi-am propus acum câteva minute?

Pic pic pic.
Nu se oprește niciodată.
E defect.
Și mă ține tot așa
Pic pic... pleosc.

Libertate

Sunt o pasăre-n acvariu.
Nu-mi place că penele-mi sunt ude,
ude lioarcă.
Grele.
Mă sufoc sub presiune.

Peștii care m-au primit îmi spun că sunt egoist,
că doresc să ies de-acî,
să mă mișc liber.
Natural.
să simt aeru-ntre pene.
Ușor ca o pană.

Pești-mi spun că nu apreciez
că mi-au dat un loc în acvariul lor cu drag.

Chiar îmi plac peștii!
Îmi plac mult! Sunt frumoși!
Îmi sunt ca o familie.
Dar eu și apa nu ne combinăm.
Și, aparent, am de ales între familie și mine.

Denisa Roman

Mă numesc Roman Denisa Ștefania, am 19 ani și sunt studentă la Universitatea de Vest din Timișoara. Nu sunt o studentă de încredere, deși plănuiam să fiu. La drept vorbind, chiulesc din prima săptămână. Hey, nu mă judeca! Somnul e o prioritate, dar la fel este și întorsul acasă, la Arad. Iubesc să scriu fiindcă pot să spun lucruri pe care doar eu le știu într-un fel pe care poate ai sau nu norocul să îl înțelegi. Pentru mine lumea e magică, bună, rea și blestemată, toate la un loc și uneori niciuna. Îndrăznește să mă citești... poate sufletele noastre se vor înțelege.

Inefabil

Un nerealist tăcut, un vorbăreț acut și un tolerant ambițios stau într-o cameră verde măslină, la ora 12 fără 5 în noapte. Pe pereți încă se află dinozauri suprarealiști și oameni în costume spațiale, nave de extraterestri pe tavanul albastru se împiedică de asteroizi din papier mache, iar lasere roșii se mișcă, fugărind pterodactilii agățați pe trei dintre aripile ventilatorului din tavan.

Doi dintre ei conversează pe fotoliile din piele roșie, iar cel de-al treilea stă turcește pe podea, undeva în spatele lor, admirând decorul ușor învechit al camerei. Eu ascult conversația de pe podea, uitându-mă la cei doi peste masa mică și galbenă pe care făceam un puzzle până să vină. Cel din dreapta, fixându-și ochelarii pe nas, spune:

— Cu toată stima și respectul, realitatea este un concept inefabil, dragule. Nu o putem defini concret. Fiecare dintre noi trăiește o altă realitate, deși putem să ne certăm toată ziua referitor la teoria cum că fiecare dintre noi este o clonă a celuilalt și că trăim vieți paralele dar niciodată la fel. Sigur, avem momente în care trăim și experimentăm ceva similar între noi, dar nu putem spune cu certitudine că un moment ne definește pe toți și în ce măsură, fiindcă percepem, fiecare dintre noi, realitatea într-un mod complet diferit.

— Da, sunt de acord, dar...

— Și cum spuneam înainte, ce drept ai tu să judeci realitatea cuiva, când tu nu ai trăit-o pe a sa?

Ipocrizie, dom'le, nu alta!

— Sunt sigur..

Cel din stânga încearcă să vorbească și el, gesticulează, dar parcă spune iar începe, și o lasă baltă.

— Și cu ce scop? Spune-mi! Cu ce scop onorabil trăiești dacă denigrezi? Uite, că îți spun ceva.

Cel din stânga dă din cap aprobator, aproape mecanic, dar strânge din dinți când mai adaugă o poveste.

— Am conversat cu bunul meu prieten, filosoful George M. Tăcutu, care fusese și mentorul meu în studenție, în Cluj. Ne întâlnisem din pură întâmplare într-o seară fastuoasă, la o terasă din Franța, acum ani buni, ani buni, da! Eram în expediție. Am vrut să mă redescopăr, și doamne ce am mai descoperit! Viața parcă avea alt sens în acel moment pe malul Senei, cu pahare nenumărate de Cabernet Sauvignon. Nu am întâlnit până acum un om pe care să îl stimez mai pletoric! Mare păcat ce s-a întâmplat cu el! O minte atât de cuprinzătoare și un spirit aventuros... Pierdute!

— Da, corect...

— Discutam subiecte cutremurătoare, literatură, filosofie, domnișoare cu amprenta cea mai mare pe sufletele noastre... Până ce am ajuns la sensul vieții, unde distinsul a spus foarte bine: Marele Friedrich Nietzsche a spus și a spus chiar și mai extraordinar de bine: „Oamenii își arată adevărata față abia atunci când realitatea le cere să aleagă între bunătate și răutate.” Spune și tu! Un geniu desăvârșit sau nu?

— Ai cea mai mare dreptate, dar lasă-mă să revin la întrebarea mea inițială.

De ce nu dormi?

Mă opresc din respirat. Cei doi se întorc simultan. Se uită la mine cu ochi goi, topindu-se în pielea fotoliilor și scurgându-se pe podea, spre picioarele mele. Nu pot țipa, și chiar dacă pot, nu mă aud peste zgomotul realității care se desfășoară înaintea mea. Dinozauri se dezlipesc din conturul din pereți și gonesc în jos, spre podea, unde laserele din tavan tot îi urmăresc. Miroase a ars, iar tavanul se desprinde de pereți cu forța ventilatorului și noapte învăluie camera.

Peste haos se aude o voce nouă.

George, uită-te la mine!

Nu, nu e nouă, doar nu a spus nimic până acum, și nici de ceva vreme. Îmi mut privirea între fotolii, unde stă al treilea, înrămat de oglindă, unde un păr albit și creț îi conturează fața. Poartă pijamale cu dinozauri mult prea mici pentru corpul lui de adult. Părul crește și crește și crește și se scurge din oglindă în valuri, care se încolăcesc spre mine. Fața calmă deschide o gură mare ca să caște sunete noi, din afară..

ding-dong

Se aude din nou.

ding-dong, ding-dong, ding...

E liniște din nou.

Fotoliile sunt goale. Tavanul e la loc.

O asistentă vine să mă verifice, mai târziu în acea noapte, dar o aud vag.

Nu ți-ai luat nici azi pastilele, George.

mama?

ursulețul pe podea – mereu,
lângă bucăți din mama

o mână moale strânge de căruț
și tata o ține la spate

îmi aruncă o pătură urâtă peste cap,
și ușa se închide

mama?
e mult prea liniște în casă.

Eu și strada

niciodată nu ne-am potrivit

Murdară, cu gropi adânci
și sunete de mahala.
pe lângă case vechi, mame dependente.

eu îți recit poeme răsuflăte
tu, strigăte și cuțite aruncate

aplauze

„Limited edition”

mi-aş vinde până şi salteaua mucegăită
pentru picătura chinezească ce eşti.

– mereu

Ca o picătură de bitum – aştept să cazi
dar eşti sold out

firimituri

ești egoist cu iubirea ta
încât să nu mor de foame
îmi arunci firimituri

m-ai mințit că urma să mă hrănești cu un festin
dar am ajuns să cerșesc
ca să-ți ling degetele
după ce le înmoi în otravă
special pentru mine.

e okay, m-am prins de multă vreme
dar credeam că pot să-mi păcălesc limba să gust dulceață
și nu doar amărăciune
măcar o dată

și iese fum dintre pagini

până și frunzele în măreția lor cad pe pământ
Așa au căzut și cioburile finisate de la colțurile sufletului meu
doar ca să nu îți zgârie pielea când mă calci în picioare

te văd încă, atunci când răsfoiesc arhiva memoriilor noastre
cu o țigară, și iese fum dintre pagini
Cred că ești mult prea real și pentru acest aer
și poate îmi vei da foc cu totul, măcar să ardem împreună

i-am permis furiei tale să mă spintece de atâtea ori,
doar ca să simt aspritatea fermă a mâinilor care mă cos înapoi
am îndurat focul rece al metalului,
doar ca să îți simt degetele în treacăt măcar odată

m-am aruncat pentru tine în lacrimi ce nu au știut să cadă
pentru altcineva
când tu știai să înoți

deci iartă-mă dacă mă înec
neștiind dacă îmi vei fi salvarea.

Iulia Sala

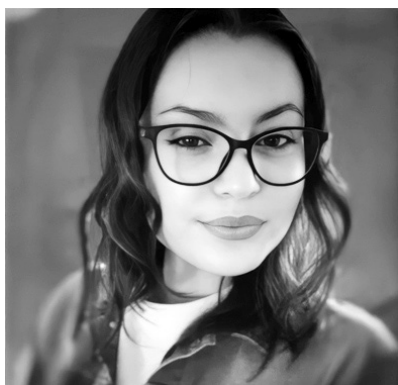
Mă numesc Sala Iulia, sunt elevă la Colegiul Național „Vasile Goldiș” în clasa a XII-a. Sunt un suflet plin de emoții însă mereu în căutarea echilibrului.

Materie

Cusătura e sfâșiată,
iar în centru — o pată umbrită
mă bântuie.

firele materialului nu mai țin
Murdăria a pătruns mai adânc,

„unde se termină haina și unde încep eu.”

Karina Schragner

Numele meu este Karina Schragner și sunt elevă în clasa a XII-a, la Liceul Teoretic Pâncota. În egală măsură mă simt o extensie a ceea ce scriu, atâta timp cât scrisul e o prelungire tangibilă a sufletului meu. În timp ce mintea îmi e satisfăcută de studiul derivatelor, integralelor și a infinitelor linii de cod, sufletul își găsește liniștea doar în scris, fie în versuri, fie în simple gânduri postate pe Substack, la *Through Karina's Lenses*, blogul pe care îl cresc ca pe un mic copil. Scriu ca să înțeleg, scriu ca să exist, scriu și citesc pentru că dincolo de vocale și consoane, ușile a mii de universuri în perpetuă mișcare dau o altfel de înțelegere a speciei umane.

Lumânarea

Stau în sicriu
Libertatea e universală
La fel ca bunătatea

Dar ce faci când ea e prinsă între patru lobi și o capsulă de sticlă?
Aș vrea să cred că măcar o termită e cu mine

Îmi legăn părul alb pe perna de satin
Și nici măcar termita nu mă vrea.

Fermoarul

Noaptea sunt făcute pentru dormit
Asta dacă nu ai un fermoar de desfăcut.
Ziua zbârnâie în timpane sunet de metal și plastic

Noaptea când totul tace
Descleştezi dinte cu dinte
În liniştea tot mai apăsătoare

Gemete lacrimi atriilor și ventricule desprinse

Emanuela Beatriz Sfrangeu

Numele meu este Sfrangeu Beatriz Emanuela și sunt elevă în clasa a XII-a, la profilul Matematică-Informatica, din Chisineu Cris la Liceul Teoretic „Mihai Veliciu”. Deși urmez un domeniu dedicat mai mult matematicii, din copilărie am fost mereu fascinată de partea artistică, adică aveam un interes pentru poezie. Încă de mică, poezia m-a fascinat, fie că erau cele mai romantice poezii, fie chiar cele mai întunecate care nu fac decât să adăpostească sentimente profunde. Poezia m-a ajutat să înțeleg lumea din jur și să văd din alte perspective, astfel, de-a lungul timpului, am ajuns să realizez și că fiecare vers poate vindeca și poate oglindi propriile sentimente. Scrisul este arta prin care sufletul meu capătă glas.

Gânduri ascunse

În ghiozdan poartă vise fragile
Pe care nimeni nu le-a văzut.

În fiecare zi luptă-n tăcere,
Cu-n dor de ceva ce n-a cunoscut.

Dar poate, într-o zi, va-nțelege
Că și norii grei trec mereu.

Și undeva, dincolo de umbre,
Se ascunde un cer doar al său.

Ecou

te văd noaptea
în colțul camerei

umbra ta se întinde
peste inima mea

întind mâna,
dar te prind doar în vis
unde ești reală
dar mereu departe.

sărutul tău e rece,
ca o adiere de ceață.

dragostea noastră,
un ecou într-o lume
în care tu nu mai exiști.

Alexandra Tașcău

Numele meu este Alexandra Tașcău, pe scurt Alex, și sunt elevă la Colegiul Național “Elena Ghiba Birta” în clasa a IX-a. Pe lângă pasiunea mea literară, apreciez tot ceea ce înseamnă artă și creativitate, dar și științele exacte și lingvistica. Iubesc călătoria și încercarea experiențelor și oportunităților noi și diverse. De asemenea, îmi place să ajut comunitatea prin diferitele voluntariate și proiecte la care fac parte. Sunt o persoană plină de curiozitate și dorință de cunoaștere, de aceea nu mă pot categoriza într-o singură perspectivă, ci sunt creată din tot ceea ce înseamnă viață.

Ieșirea

Cercuri

Trase pe o foaie de hârtie

Cu un creion rupt

Și o mână scrântită

Sentimentele

Circulă prin vene

Cu o inimă defectă

Care nu mai poate oxigena

Gânduri

Prin minte

Ca o pasăre în cușcă

Cu o aripă ruptă

Disperarea șoptește

Ieșirea din vicii

Scăpat de sub control

O chiuvetă deschisă

Picătură cu picătură

Se aprinde

O flacără pe aragaz

Înnegrește peretele

Fumegă bucătăria

Și toate regretele

Nora Usca

Mă numesc Nora Usca, am 16 ani și sunt elevă la Colegiul Național „Vasile Goldiș” Arad în clasa a 10-a. În timpul liber îmi place să ascult muzică (rock și folk), să mă duc la teatru și să scriu. Prima mea carte de poezie pe care am citit-o și care m-a inspirat să încep la rândul meu să scriu a fost “Variațiuni pe o temă dată” de Ana Blandiana, urmată de “Toate zborurile au fost anulate” de Adrian Diniș, ambele având un impact major asupra exprimării și a temelor abordate în poeziile mele.

Oameni morți și murături

moartea este doar un concept inventat de oamenii triști
oamenii triști sunt și ei inventați de moarte și se completează perfect
printr-un absurd nedefinit de cuvintele cunoscute de mine
merg în tandem împreună iar când un om trist moare toți oamenii
triști îl plâng
oamenii veseli au inventat murăturile

Stele

mă uit pe cer

aceea! aceea vreau să fie steaua mea. când voi muri, acolo vreau să mă duc.

îmi aleg steaua din avans precum își pregătesc bătrânii locurile în cimitire.

și dacă stelele sunt coșciugele noastre și toată Calea Lactee este doar un cimitir, atunci mă întreb ce Dumnezeu a murit și zace răposat pe soare.

îmi va fii cald pe Steaua mea. voi avea destul loc cât pentru mine și încă o persoană însă nu va sta nimeni cu mine. aleg să nu îmi împart coșciugul ca soldații.

când mă gândesc la soldați plâng. de aceea e ploaie pe pământ. toți oamenii morți de pe stele plâng. furtuna se produce doar când plâng soldații. Tunetele sunt doar atunci când plâng mamele, iar curcubeul este atunci când plâng copiii.

Sărbători

nu voi mai experimenta Crăciunul
mă voi uita la un șemineu pe televizor și mă voi preface că îi simt
căldura.
voi căuta o poză cu bunicul de pe Facebook și îmi voi imagina că încă
e în viață.
îmi voi suna rudele de pe tablete diferite și le voi pune pe un scaun la
o masa, să simt căldura sărbătorii
voi aștepta să văd live-uri pe tiktok cu colindătorii .
la finalul vieții mele, vreau ca un robot să stea lângă mine pe patul de
spital și să îmi spună:
„eu ok să mori, cu toți murim înainte să ne bage la încărcat"

Timotej Vanko

Bună tuturor! Mă numesc Timotej Vanko și sunt elev în clasa a 12-a C la Liceul Teoretic „Jozef Gregor Tajovský” din Nădlac. Cum vă puteți da seama din nume, nu sunt român. Sunt de naționalitate slovacă.

Îmi place să-mi exprim sentimentele și percepțiile despre lume prin artă, iar scrisul mi-a fost întotdeauna cel mai aproape. Scriu proză, și teatru, mai recent. Pe lângă literatură, mă pasionează și vizionarea filmelor. Mă gândesc să studiez regizorie sau actorie, sau... pedagogie pe istorie. Și eu sunt curios de ceea ce se va alege de mine.

Sunt o combinație înțeleasă de liberalism și conservatorism, și o combinație neînțeleasă de introvertism și extrovertism. Sau invers.

Becul luminos și cald

O femeie tânără, în jur de 25 de ani, stă singură în beznă totală. Intunericul este atât de concentrat și de gros, încât cu greu i se poate delimita corpul de umbra acestuia, și de pământ. De fapt, nici măcar nu există umbre. Un negru uniform... toată împrejurimea.

Sosește un bărbat, de 27 de ani. Acesta luminează aproape insuportabil și colorează orice lucru pe lângă care trece. Cu cât se apropie mai mult de domnișoară, cu atât este mai vizibilă și mai clară. În loc de păr negru, de la cap îi coboară un păr castaniu deschis, ochii îi rămân negri, dar strălucitori, ca două lacuri în timpul lunii pline, iar cu mâinile subțiri își strânge picioarele. Cu bărbia cufundată între genunchi, privește nemișcată în depărtare. Bărbatul se așază fără niciun cuvânt lângă ea. O jumătate din corpul tinerei este cuprins pe sature de culori vii, iar cealaltă jumătate îi rămâne întunecată.

- Bună, îi spune bărbatul, cu o voce ...

Tânăra femeie rămâne tăcută pentru o clipă, după care-i răspunde răgușit:

- Bună.

- Vrei să vorbești despre asta? întrebă, în timp ce-i privește becurile ieșite pe tot de-alungul corpului, stinse.

Domnișoara nu spune nimic, doar dă din cap din stânga în dreapta, abia sesizabil.

- Obişnuiam să plâng în asemenea clipe. Dar acum... nimic. Nimic.

- Doar spune-mi ce ai pe suflet și totul va reveni na normal.

- Nu, niciodată nu va mai reveni la normal. Niciodată.

- Ba să știi că da, și o mângâie ușor pe umăr. Se retrage de parcă ar fi fost tăiată.

- Nu mă atinge.

- Ai încredere.
- Te rog, pleacă. Pleacă, ți-am zis!
- Doar lasă-mă...
Se ridică și se depărtează de el.
- Pleacă dracului odată! Ce nu înțelegi?! Mă iriți!
- Lasă-mă să te ajut. Se apropie încet, dar ea tot dă înapoi.
- Lasă-mă, nenorocitul!

Dar el nu se oprește. Ea începe să fugă, înspre întunericul adânc, prea gol pentru a fi... suportat. Nu vede nimic sub picioarele sale, doar umbre lungi, foarte neclare ale bolovanilor și ale pietrelor, datorită luminii bărbatului, care aleargă după ea. Aleargă cât de repede poate, dar nu o poate prinde din urmă. La un moment dat, din fața tinerei dispar și acele umbre. Se împiedică de o piatră și cade într-o groapă adâncă de doi metri, numai bolovani. Se izbește grav la umăr și la spate, dar becurile rămân toate intacte. Geme de durere, singură, înconjurată de bolovani, pietre și de... nimic. Beznă în care nu poate vedea nici ce-i în jur și nici cerul. Și nici pe sine. Dacă-și ține ochii închiși, lumea-i, parcă, mai luminoasă, mai colorată. Preferă deci să-i țină astfel.

Trec vreo două minute... în realitate, tânăra simte că a trecut o oră. Își deschide ochii, cel puțin așa crede, și vede cum cerul devine gri. În scurt timp se transformă în gri deschis, până devine galben, iar în momentul de față poate observa marginea neagră a prăpastiei și anumiți bolovani lângă ea. Și-și poate vedea becurile cum prind un anume luciu palid. De pe margine se ivește deodată o lumină exponențial de puternică, care o forțează pe fată să-și închidă ochii. „Ah!” exclamă. Lumina-i trece și prin pupile. Își acoperă ochii închiși cu brațul. Raza galben-albă se intensifică din ce în ce mai mult și-și lipește palmele de ochi. Simte electroșocuri pe spate și pe picioare. Dar nu-și deschide privirea. Simte cum este înălțată, delicat, deasupra

pietrelor și a bolovanilor. Durerea umărului și a spatelui se mărește și se nsmite și la picioare.

- Te rog... lasă-mă... nu te vreau, mă doaree!

El nu-i dă drumul. Cu alunecări, cu poticniri, cu murdărie, a reușit să o scoată din prăpastie.

- Te rog, lasă-mă jos, nu mai poot! Mă doaree!

- E de bine. Mai ai o șansă.

- Nu, nu mai am... speranță! Te roog! Lasă... lasă-mă...

Cuprins

Categoria sub 14 ani.....	7
Roland Bencovici.....	9
Iuliana Denisa Dobre.....	13
Rebecca Ferghete.....	17
Diana Grădinaru.....	27
Adrian Valentin Nica.....	31
Emanuela Pop.....	33
Maia Viktoria Suciuc.....	37
Emanuela Vanko.....	41

Categoria peste 14 ani	47
Viviana Andrieș	49
Ana-Maria Chiorescu.....	59
Maya Doța.....	67
Maria Iosana Ghilea.....	77
Erick Ionescu.....	83
Alexandra Kovacs.....	85
Irisz Kovacs.....	87
Dragana Lepoiev.....	91
Kristin Mal.....	97
Ariana Palcu.....	101
Crina Popovici.....	105
Maia Popescu.....	109
Sonia Rafla.....	115

Denisa Roman.....	119
Iulia Sala.....	129
Karina Schragner.....	131
Emanuela Beatriz Sfrangeu.....	135
Alexandra Tașcău.....	139
Nora Usca.....	141
Timotej Vanko.....	145

Dacă Aradul se va mândri literar peste ani cu scriitorii săi, sunt încredințat că majoritatea vor fi pornit de aici, dintre paginile acestei antologii. *Viitorul a început ieri.*

Florin Iaru

Categoria sub 14 ani

Roland Bencovici / Iuliana Denisa Dobre

Rebecca Ferghete / Diana Grădinaru

Adrian Valentin Nica / Emanuela Pop

Maia Viktoria Suciu / Emanuela Vanko

Categoria 14 - 25 ani

Viviana Andrieș / Ana Maria Chiorescu

Maya Doța / Maria Iosana Ghilea

Erick Ionescu / Alexandra Kovacs

Irisz Kovacs / Dragana Lepoiev

Kristin Mal / Ariana Palcu

Crina Popovici / Maia Popescu

Sonia Rafila / Denisa Roman

Iulia Sala / Karina Schragner

Emanuela Beatrice Sfrangeu

Alexandra Tașcău / Nora Usca

Timotej Vanko

ISSN 3061-4422 ISSN-L 3061-4422

